

บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือด สตรี

เขียนโดยชัยค์

มุฮัมมัด บิน ศอลิห์ อัลอุษัยมีน

ขออัลลอฮ์ทรงอภัยโทษท่าน บิดามารดาของท่าน และบรรดามุสลิมทั้งปวง

*

شركاء التنفيذ:

المحتوى الإسلامي

رواد الترجمة

جمعية الریوة

دار الإسلام

یتاح طباعة هذا الإصدار ونشره بأي وسيلة مع
الالتزام بالإشارة إلى المصدر وعدم التغيير في النص.

Telephone: +966114454900

ceo@rabwah.sa

P.O.BOX: 29465

RIYADH: 11557

www.islamhouse.com

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรุณาปราณี ผู้ทรงเมตตาเสมอ

มวลการสรรเสริญเป็นเอกสิทธิ์ของอัลลอฮ์ เราขอสรรเสริญพระองค์ ขอความช่วยเหลือจากพระองค์ ขอภัยโทษ และขอกลับเนื้อกลับตัวไปยังพระองค์ และเราขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์ให้พ้นจากความชั่วร้ายของเรา และจากการกระทำที่เลวร้ายของเรา ผู้ใดก็ตามที่พระองค์ทรงให้ทางนำแก่เขาก็ไม่มีผู้ใดที่ทำให้เขาหลงทาง และผู้ใดก็ตามที่พระองค์ทรงให้เขาหลงทางก็ไม่มีใครสามารถทำให้เขาได้รับทางนำ ฉันขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพอิบาคะฮ์นอกจากอัลลอฮ์พระองค์เดียวโดยไม่มีภาคีใดๆ กับพระองค์ ฉันขอปฏิญาณว่ามุฮัมมัดเป็นบ่าวของพระองค์และเป็นศาสนทูตของพระองค์ ขอการสวดอิหม่ามฮะดีและคำสรรเสริญของบรรดาเศาะอ์ดิกะฮ์ และบรรดาเศาะอ์ดิกะฮ์ ตลอดจนเศาะอ์ดิกะฮ์ของท่านทุกคน รวมถึงผู้ที่เจริญรอยตามพวกเขาด้วยความดีงามตราบนานถึงวันแห่งการตัดสิน แท้จริงเลือดที่ประสพกับสตรี ซึ่งมีทั้งเลือดประจำเดือน เลือดคอกีติหาญะฮ์ (เลือดเสีย) และเลือดหลังคลอดบุตร ล้วนเป็นสิ่งสำคัญที่จำเป็นต้องแจกแจงและรู้ถึงหุกุมต่างๆ ของมัน และแยกแยะความคิดออกจากความถูกต้องที่มาจากทัศนะต่างๆ ของนักวิชาการเกี่ยวกับเรื่องนี้ และให้มีการยึดในสิ่งที่เห็นว่านี่น้ำหนักหรือไม่ นั่น ให้อยู่บนพื้นฐานของอัลกุรอานและซุนนะฮ์

1- เนื่องจากทั้งสองเป็นแหล่งที่มาหลักที่เป็นฐานสำหรับบทบัญญัติของอัลลอฮ์ที่บ่าวของพระองค์ใช้ในการเคารพอิบาคะฮ์ต่อพระองค์และที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติแก่พวกเขาไว้

2- เนื่องจากการยึดมั่นกับอัลกุรอานและซุนนะฮ์จะทำให้จิตใจสงบ ทำให้สบายใจ มีชีวิตที่ดี และทำให้พ้นจากความผิด

3- เนื่องจากสิ่งที่นอกเหนือจากทั้งสองไม่สามารถใช้เป็นหลักฐานได้ด้วยตัวของมันเอง

เพราะไม่มีสิ่งใดเป็นหลักฐาน นอกจากคำตรัสของอัลลอฮ์และคำพูดของเราสุด
 ที่อลลลอฮ์จะลบล้างความผิด และคำพูดของนักปราชญ์ในหมู่เศาะหาบะฮ์ ตามทัศนะที่มี
 น้ำหนัก โดยมีเงื่อนไขว่าต้องไม่ขัดแย้งกับอัลกุรอานและซุนนะฮ์ และต้องไม่ขัดแย้งกับ
 คำพูดของเศาะหาบะฮ์ท่านอื่น หากคำพูดของพวกเขาขัดแย้งกับอัลกุรอานและซุนนะฮ์
 จำเป็นต้องยึดถือสิ่งที่มีอยู่ในอัลกุรอานและซุนนะฮ์ และหากคำพูดของเศาะหาบะฮ์คนหนึ่ง
 ขัดแย้งกับคำพูดของเศาะหาบะฮ์อีกคน จะต้องชั่งน้ำหนักระหว่างทั้งสองและยึดถือคำพูดที่
 มีน้ำหนักมากกว่า ดังคำตรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า

﴿...فَإِنْ تَنَزَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ
 وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿๕๙﴾ [النساء: 59]

((แต่ถ้าพวกเขาขัดแย้งกันในเรื่องใด ก็จงนำสิ่งนั้นกลับไปยังอัลลลอฮ์และเราะซูล
 หากพวกเขาศรัทธาต่ออัลลลอฮ์และวันปรโลก นั่นแหละเป็นสิ่งที่ดียิ่งและเป็นการ
 กลับไปที่สวยยิ่ง)) (ซูเราะฮ์ อันนิซาฮ์ : 59)

และนี่เป็นหนังสือเล่มเล็กๆ ที่จำเป็นต้องแจกแจงเกี่ยวกับเลือดเหล่านี้และว่าด้วย
 บทบัญญัติต่างๆที่เกี่ยวกับมัน ซึ่งประกอบด้วยบทต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- บทที่ 1 ความหมายและวิทบัญญัติของเลือดประจำเดือน
- บทที่ 2 ช่วงเวลาและระยะเวลาของการมีเลือดประจำเดือน
- บทที่ 3 สภาวะผิดปกติเกี่ยวกับประจำเดือน
- บทที่ 4 บทบัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือน
- บทที่ 5 เลือดอิสติฮาฎะฮ์และบทบัญญัติของมัน
- บทที่ 6 เลือดหลังคลอดบุตรและบทบัญญัติของมัน

บทที่ 7 การใช้ยาระงับหรือเร่งการมีประจำเดือน และการใช้ยาคุมกำเนิดหรือการทำแท้ง

*

บทที่ 1 ความหมายและวิทย์ปัญญาของเลือดประจำเดือน

อัลหัยฎ์ ในด้านภาษา หมายถึง การไหลของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ในด้านศาสนบัญญัติ หมายถึง เลือดที่เกิดขึ้นกับสตรีตามธรรมชาติโดยไม่มีสาเหตุใดๆ ในระยะเวลาที่แน่นอน ดังนั้นมันคือเลือดปกติตามธรรมชาติ ไม่ได้เกิดจากการเจ็บไข้ได้ป่วย บาดแผล การแท้ง หรือการคลอดบุตร และในเมื่อมันเป็นเลือดปกติตามธรรมชาติ ดังนั้นผู้หญิงจึงมีความแตกต่างกันในเรื่องนี้อย่างชัดเจน

และวิทย์ปัญญาที่เกี่ยวกับเลือดประจำเดือนนั้น คือ เมื่อครั้งที่ทารกอยู่ในครรภ์มารดาเขาไม่สามารถรับสารอาหารเหมือนกับผู้ที่อยู่นอกครรภ์มารดาได้และผู้ที่เป็นมารดาเองที่มีเมตตาต่อทารกอย่างที่สุดก็ไม่สามารถให้อาหารใดๆ แก่ทารกนั้นได้ ในเวลานั้นอัลลอฮ์จึงได้สร้างสารคัดหลั่งชนิดเลือดชนิดหนึ่งเพื่อเป็นสารอาหารให้กับทารกที่อยู่ในครรภ์โดยไม่จำเป็นต้องกินและย่อยสลาย ซึ่งสารอาหารชนิดนี้จะเข้าสู่ร่างกายของทารกผ่านทางสายสะดือ โดยสารคัดหลั่งชนิดเลือดชนิดนี้จะซึมเข้าไปในเส้นเลือดของทารกแล้วทำให้เขาได้รับสารอาหารจากสารนั้น อัลลอฮ์ผู้ทรงจำเริญยิ่ง ผู้ทรงเลอเลิศในหมู่ผู้สร้าง

ดังนั้น นี่คือ วิทย์ปัญญาที่มีอยู่ในเลือดประจำเดือน ด้วยเหตุนี้เมื่อสตรีตั้งครรภ์ ประจำเดือนของนางก็จะไม่มี เว้นแต่ในบางครั้งที้น้อยมาก เช่นเดียวกับสตรีที่ให้นมบุตรมีส่วนน้อยในหมู่พวกนางที่จะมีประจำเดือน โดยเฉพาะในช่วงแรกของการให้นมบุตร

*

บทที่ 2 ช่วงเวลาและระยะเวลาของการมีประจำเดือน

การอธิบายในบทนี้จะมี 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 ช่วงอายุที่จะมีประจำเดือน

ส่วนที่ 2 ระยะเวลาของการมีประจำเดือน

ส่วนที่ 1 ช่วงอายุที่จะมีประจำเดือนมากที่สุด คือ ช่วงอายุระหว่าง 12 ปี ถึง 50 ปี และอาจเป็นไปได้ที่สตรีจะมีเลือดประจำเดือนก่อนหรือหลังช่วงอายุดังกล่าวตามสภาพของเธอ สภาพแวดล้อม และสภาพอากาศรอบข้างเธอ

แท้จริงบรรดาอุลามาอ์ได้มีความเห็นที่แตกต่างกันว่า อายุที่เลือดประจำเดือนจะมานั้นเกิดขึ้นมีขอบเขตที่เจาะจงหรือไม่? หมายความว่า สตรีจะมาประจำเดือนก่อนหรือหลังอายุดังกล่าว และเลือดที่มาก่อนหรือหลังอายุดังกล่าวถือว่าเป็นเลือดเสียมิใช่เป็นเลือดประจำเดือน

บรรดานักวิชาการ ได้มีความเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องดังกล่าว ท่านอิหม่ามอัคคริมียฺได้กล่าวไว้หลังจากที่ได้กล่าวถึงความเห็นเหล่านั้นว่า สำหรับฉันแล้วความเห็นต่างๆ เหล่านี้ล้วนแล้วผิดทั้งหมด เพราะสิ่งที่ต้องกลับไปดูกันจริงๆ นั้น คือความจริงที่เกิดขึ้น (การมาของประจำเดือน) ดังนั้นเมื่อมันเกิดขึ้นจริงจะด้วยปริมาณแค่ไหน ในสภาพแบบใด และอายุเท่าไร จำเป็นจะต้องถือว่ามันเป็นเลือดประจำเดือน วัลลอฮู อะลัม

ความเห็นที่กล่าวโดยอิหม่ามอัคคริมียฺนี้ ถือว่าเป็นความเห็นที่ถูกต้อง และเป็นทัศนะที่ซัยคุลอิสลามอิบน์ คัยมียะฮ์ ได้เลือกไว้ ดังนั้นเมื่อไรก็ตามที่สตรีได้เห็นเลือดประจำเดือนออกมาก็ถือว่าเป็นผู้มีประจำเดือน แม้ว่านางจะมีอายุน้อยกว่า 9 ปี หรือมากกว่า 50 ปีก็ตาม เพราะหุกุมต่างๆ ที่เกี่ยวกับเลือดประจำเดือนนั้น อัลลอฮ์และเราะฮ์สูลได้เชื่อมไว้กับการเกิดขึ้นจริงของมัน และไม่ได้กำหนดอายุที่แน่นอน ดังนั้นจำเป็นจะต้องยึดถือกับการเกิดขึ้นจริงที่อัลลอฮ์และเราะฮ์สูลได้เชื่อมไว้กับบทบัญญัติของมันไว้ และการกำหนดการมี

เลือดประจำเดือนด้วยอายุที่เจาะจงนั้น จำเป็นต้องมีหลักฐานจากอัลกุรอานและซุนนะฮ์มา ยืนยัน และไม่มีหลักฐานใดๆ ในเรื่องนี้

ส่วนที่ 2 ระยะเวลาของการมีเลือดประจำเดือน

บรรดานักวิชาการมีความเห็นที่แตกต่างกันถึง 6-7 ความเห็นด้วยกัน อิบну อัลมุนซิร ราะหิมะฮ์ สุลลอส์ กล่าวว่า : และมีอุละมาอ์กลุ่มหนึ่งกล่าวว่า "ไม่มีการจำกัดระยะเวลาที่สั้นที่สุดและที่ยาวที่สุดของการมีประจำเดือน"

ผมเห็นว่า: ความเห็นนี้เหมือนกับความเห็นของ อัลคาริมีย์ที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น และมันคือความเห็นที่ซัยคุลอิสลาม อิบนิคัฎมิยะห์ ได้เลือกไว้ และมันคือความเห็นที่ถูกต้อง ทั้งนี้ก็ด้วยหลักฐานจากอัลกุรอาน ซุนนะฮ์ และสติปัญญา

หลักฐานที่หนึ่ง อัลลอส์ ได้ตรัสว่า:

﴿وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذَىٰ فَأَعْتَزِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا

تَقْرُبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَظْهَرْنَ...﴾ [البقرة: 222]

((และพวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับประจำเดือน จงกล่าวเถิดว่า มันเป็นเรื่องให้โทษ ดังนั้นพวกเจ้า จงห่างไกลหญิง ในขณะที่มีประจำเดือน และจงอย่าเข้าไปใกล้นาง จนกว่านางจะสะอาด)) (ซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ : 222) จะเห็นได้ว่าอัลลอส์ทรง กำหนดการสิ้นสุดของช่วงเวลาห้ามนั้น คือ ความสะอาด โดยไม่ได้กำหนดว่ามีประจำเดือนแล้ว 1 วันกับ 1 คืน หรือ 3 วัน หรือ 15 วัน ดังนั้นอายะฮ์ชี้ให้เห็นว่า เหตุผลของ บทบัญญัตินั้นขึ้นกับการมีหรือไม่มีของประจำเดือนนั้น ดังนั้น เมื่อไรก็ตามประจำเดือนมีขึ้นมา หุกุมข้อบังคับก็จะเกิดขึ้น และเมื่อไรก็ตามที่ประจำเดือนหมด หุกุมข้อบังคับก็จะถูกยกเลิก หลักฐานที่สอง หะดีษที่บันทึกไว้ในเศาะหิหฺมุสลิม ซึ่งท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะลัลลัม ได้กล่าวแก่ท่านหญิงอาอิชะฮ์ขณะที่นางมีประจำเดือนในเวลาทำอุมเราะฮ์ว่า : จง

ปฏิบัติเยี่ยงผู้ที่ทำหัจญ์คนอื่นๆ เพียงแต่เธอจะต้องไม่เงาะวาพจนกว่าเธอจะสะอาด ท่านหญิงกล่าวว่า : เมื่อถึงวันเชือดฉันก็สะอาด

และหะดีษในเศาะหิห์อัลบุคอรีห์และมุสลิม ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวัสสลัม ได้กล่าวแก่นางว่า : **"จงรอก่อน เมื่อสะอาดแล้วก็ออกไปยังต้นอิม"** นบีได้กำหนดการสิ้นสุดของช่วงเวลาห้ามนั้น คือ ความสะอาดโดยไม่ได้กำหนดว่ามีประจำเดือนแล้วจำนวนกี่วัน แสดงให้เห็นว่าหุกุ่มต่างๆของมันเป็นขึ้นกับประจำเดือนว่า มีหรือไม่มี

หลักฐานที่สาม : การประมาณการและการกำหนดระยะเวลาดังกล่าวโดยบรรดานักปราชญ์นั้นเป็นเรื่องที่ไม่ปรากฏในคัมภีร์ของอัลลอฮ์หรือในซุนนะฮ์ของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวัสสลัม ทั้งที่เป็นเรื่องที่มีความสำคัญและจำเป็นมาก หากมันเป็นเรื่องที่น่าสงสัยว่าจำเป็นต้องรู้จำนวนอย่างละเอียด แน่นอนอัลลอฮ์และนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวัสสลัม จะต้องกำหนดอย่างชัดเจน ทั้งนี้ด้วยความที่ว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการงานอื่นอีกมากมาย เช่นการละหมาด การถือศีลอด การแต่งงาน การหย่าและการรับมรดก เป็นต้น ดังที่อัลลอฮ์และนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวัสสลัม ได้กำหนดจำนวนไฟฎูการละหมาด เวลาละหมาด การรูกูอ์ และการสุญูด และเรื่องชะกาต : ทรัพย์สินที่ต้องจ่ายชะกาต การกำหนดระยะเวลาเงื่อนใจของจำนวน และประเภทของผู้รับชะกาตได้ และเรื่องการถือศีลอด : เวลาและระยะเวลาการถือศีลอด รวมถึงหัจญ์และอื่นๆ แม้กระทั่งมารยาทในการกิน การดื่ม การนอน การมีเพศสัมพันธ์ การนั่ง การเข้าและออกจากบ้าน มารยาทในการขับถ่าย แม้กระทั่งเรื่องจำนวนครั้งในการเช็ดทำความสะอาด และเรื่องอื่นๆ ที่เป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ จากสิ่งที่อัลลอฮ์ทำให้ศาสนาสมบูรณ์ และได้ทรงอำนวยความสะดวกแก่บรรดาผู้ศรัทธา ดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า :

﴿... وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَبْيِينًا لِّكُلِّ شَيْءٍ...﴾ [النحل: 89]

((และเราได้ประทานคัมภีร์ลงมาแก่เจ้าเพื่อชี้แจงสำหรับทุกสิ่ง)) (ซูเราะฮ์

อันนัหล์ : 89) และพระองค์ตรัสว่า :

﴿... مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَىٰ وَلَٰكِن تَصَدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ

شَيْءٍ وَهُدًى ...﴾ [يوسف: 111]

((มิใช่เป็นเรื่องราวที่ถูกปั้นแต่งขึ้น แต่ว่าเป็นการยืนยันความจริงถึงสิ่งที่อยู่ต่อหน้าเขา และเป็นการแจกแจงทุกสิ่งทุกอย่าง)) (ซูเราะฮ์ ยูซุฟ : 111) เมื่อการกำหนดระยะเวลาเหล่านั้นและรายละเอียดต่างๆ เหล่านั้นไม่ปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอาน และในซุนนะห์ของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ก็เป็นที่ชัดเจนว่าเราจะไม่ยึดกับสิ่งเหล่านั้น แต่เราควรยึดในสิ่งที่เรียกว่า การมีประจำเดือน อันเป็นที่มาของหุกุ่มต่างๆ ทางศาสนาอีกมากมาย ทั้งช่วงที่มีประจำเดือนและช่วงที่ไม่มี และหลักฐานนี้ ผมหมายถึง : การที่หุกุ่มหนึ่งไม่ได้ถูกกล่าวไว้ในอัลกุรอานและอัสซุนนะฮ์ ซ้ำให้เห็นว่า หุกุ่มนั้นจะเชื่อถือไม่ได้ - นี่ก็ประเด็นที่คุณได้เรียนรู้ ไม่ว่าจะในเรื่องนี้หรือในเรื่องใดก็ตาม ทั้งนี้เนื่องจากหุกุ่มทางศาสนาไม่อาจเชื่อถือได้ตราบใดที่ไม่มีหลักฐานจากอัลกุรอาน หรืออัสซุนนะฮ์ของของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม หรือ มติเอกฉันท์อันเป็นที่รู้กันของบรรดานักปราชญ์ หรือ การเปรียบเทียบที่ถูกต้องตามหลักการทางศาสนา ชัยคุลอิสลาม อิบุนุดัยมียะฮ์ ได้กล่าวไว้ในทฤษฎีหนึ่งของเขาว่า : และหนึ่งในนั้นคือสิ่งที่เรียกว่า หัยฎ (การมีประจำเดือน) ซึ่งเอกองคัลอัลลอฮ์ได้ทำให้เรื่องของประจำเดือนมีความเกี่ยวข้องกับหุกุ่มต่างๆ ทางศาสนาไว้มากมาย พระองค์ไม่ได้กำหนดจำนวนของมันว่ามากหรือน้อย และไม่ได้กำหนดระยะเวลาของมันทั้งที่บ่งบ่าวจำเป็นต้องรู้ และทางภาษา (คำว่า : หัยฎ) ก็ไม่ได้ชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างระยะเวลาก่อนมาและระยะเวลาหลังจากมา ดังนั้นผู้ใดที่กำหนด แน่นนอนยอมเป็นที่ขัดแย้งกับอัลกุรอานและซุนนะฮ์ หลักฐานที่สี่: การพิจารณา กล่าวคือ: การเปรียบเทียบที่ถูกต้องและสอดคล้องกัน และนั่นเป็นเพราะอัลลอสตะอาลา ทรงแสดงเหตุผลของการมีประจำเดือนนั้นว่าเป็นสิ่งน่ารังเกียจ ดังนั้นเมื่อมีประจำเดือน ความน่ารังเกียจก็เกิดขึ้น ไม่มี ความแตกต่างใดๆ ระหว่างวันที่สองกับวันแรก หรือระหว่างวันที่สี่กับวันที่สาม และก็ไม่มีความแตกต่างระหว่างวันที่สิบหกกับสิบห้า หรือ

วันที่สลับแปดกับสิบเจ็ด ดังนั้น ประจำเดือนก็คือประจำเดือน และอันตรายก็คืออันตราย เมื่อเหตุผลในการห้ามยังมีอยู่ทั้งสองวัน โดยที่มันเหมือนกัน ฉะนั้นจะทำให้เกิดความแตกต่างในการกำหนดกลุ่มได้อย่างไรกัน เมื่อเหตุผลเหมือนกัน? นี่คือการเปรียบเทียบที่ขัดแย้งกับความถูกต้องใช่หรือไม่? การเปรียบเทียบที่ถูกต้องคือการกำหนดกลุ่มที่เหมือนกันเพราะมีเหตุผลที่เหมือนกันไม่ใช่หรือ?

หลักฐานที่ห้า: การมีทัศนคติที่ขัดแย้งกันในการกำหนดเวลาและระยะเวลานั้น แสดงให้เห็นว่าไม่มีหลักฐานในการที่จะยึดไว้ และเป็นกลุ่มอิจญูติฮาด (การวิเคราะห์) ที่ทุกฝ่ายต่างให้การวินิจฉัยด้วยของตนเอง อาจถูกและผิดพลาดได้เสมอ โดยมีอาจยืนยันได้ว่าฝ่ายใดดีกว่าฝ่ายใด ดังนั้นเมื่อมีความขัดแย้งกันเช่นนี้แล้ว ทางออกที่ดีที่สุดคือการกลับไปหาอัลกุรอานและซุนนะฮ์

ดังนั้นเมื่อความเห็นได้ประจักษ์ชัดว่า : ไม่มีกำหนดว่าประจำเดือนนั้นมีมากหรือน้อยยาวนานหรือแค่ช่วงขณะเท่านั้น คือ ความเห็นที่ถูกต้องที่สุด ก็จึงรู้เถิดว่า เมื่อใดที่ผู้หญิงเห็นเลือดออกมาโดยปราศจากสาเหตุ นั่นแหละ คือ เลือดประจำเดือน โดยไม่ต้องไปคำนึงถึงอายุและระยะเวลา นอกจากในกรณีที่ว่า เลือดออกไม่หยุดทั้งเดือน หรือ หยุดในระยะเวลาสั้นๆ หยุดแค่วันเดียวหรือสองวัน แล้วก็ออกมาอีก ซึ่งนั่นคืออาการของอิสติฮาฎะฮ์ และลำดับต่อมาเราจะให้การอธิบายถึงหุกุมของเลือดอิสติฮาฎะฮ์ -อินชาอัลลอฮ์- ชัยคุลอิสลาม อิบน์อุษัยมียะฮ์ ได้กล่าวว่า : เดิมแล้วเลือดที่ออกจากมดลูกจะเรียกว่า หัยฎู (ประจำเดือน) จนกว่าจะมีหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าเป็นเลือดอิสติฮาฎะฮ์ นอกจากนี้เขายังกล่าวว่า: ดังนั้นเลือดใดก็ตามที่ออกมาถือว่าเป็นเลือดประจำเดือนหากไม่รู้ว่าเป็นเลือดจากเส้นเลือดหรือจากบาดแผล และทัศนคติที่ว่าถูกต้องที่สุดจากมุมมองของหลักฐานและใกล้เคียงกับความเข้าใจและการรับรู้มากที่สุด และเป็นสิ่งที่ง่ายกว่าในการนำไปปฏิบัติเมื่อเทียบกับสิ่งที่บรรดาผู้ที่กำหนดระยะเวลาได้ระบุไว้ และอะไรก็ตามที่เป็นเช่นนั้นถูกต้องกว่าที่จะยอมรับมัน เพราะเป็นไปตามเจตนารมณ์ของศาสนาอิสลามและกฎเกณฑ์ คือ ความสะดวกและง่ายดาย อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า :

﴿... وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ...﴾ [الحج: 78]

((และพระองค์มิได้ทรงทำให้เป็นการลำบากแก่พวกเจ้าในเรื่องของศาสนา)) (ซูเราะฮ์ อัลหัจญ์: 78) ท่านนบี ที่อลัดลลอฮูลัยฮิวะสลัม กล่าวว่า: "แท้จริงศาสนาอิสลามนั้นง่ายและไม่มีใครทำให้งิการของศาสนานั้นเป็นเรื่องยาก เว้นแต่จะต้องยอมจำนนไม่เอาในที่สุด แต่พวกเจ้าจงปฏิบัติให้ถูกต้องและให้ใกล้เคียงกับความสมบูรณ์มากที่สุด และจงแจ้งข่าวดีเถิด" บันทึกโดย อัลบุคอรี

และโดยปกติแล้วเมื่อท่านนบี ที่อลัดลลอฮูลัยฮิวะสลัม อยู่ในสถานการณ์ที่ต้องเลือกระหว่างสองสิ่ง ท่านมักจะเลือกสิ่งที่ยากกว่า: แท้จริงแล้วเมื่อท่านนบี ที่อลัดลลอฮูลัยฮิวะสลัม ถูกเสนอให้เลือกระหว่างสองสิ่ง ท่านจะเลือกสิ่งที่ยากกว่าเสมอ ตราบใดที่สิ่งนั้นไม่เป็นบาป

ประจำเดือนสำหรับหญิงที่มีครรภ์

ผู้หญิงปกติส่วนใหญ่แล้วประจำเดือนจะหยุดเมื่อตั้งครรภ์ อีหม่ามอะหฺมัด เราะหิมะฮุลลอฮ์ ได้กล่าวว่า: "เมื่อประจำเดือนหยุดก็ถือว่าเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าตั้งครรภ์ (ตั้งนั้นถ้านางมีเลือดออกในช่วงเวลาสั้นๆ เช่นสองถึงสามวันพร้อมด้วยอาการปวดก่อนคลอดบุตร ถือว่าเลือดนั้นเป็นเลือดนิฟาส (เลือดหลังคลอด)) และถ้านางมีเลือดออกมาก่อนคลอดในช่วงเวลาที่นานๆ หรือ สั้นๆแต่ไม่มีอาการปวดใดๆ ถือว่าไม่ใช่นิฟาส แต่จะถือว่ามันคือประจำเดือนหรือไม่? เพื่อให้หุฎุมประจำเดือน หรือมันคือเลือดเสียเพื่อไม่ให้หุฎุมของประจำเดือน

ในเรื่องนี้นักวิชาการต่างมีความเห็นที่ขัดแย้งกัน และความเห็นที่ถูกต้องที่สุด คือ ถ้าเลือดที่ออกมาในในรูปแบบประจำเดือนที่เธอเคยมีประจำ ก็จะเป็นเลือดประจำเดือน ทั้งนี้โดยยึดหลักบรรทัดฐานของเลือดสตรีตราบใดที่ไม่มีข้อปฏิเสธ ซึ่งข้อปฏิเสธว่าสตรีมีครรภ์ไม่อาจมีประจำเดือนได้นั้นเป็นเรื่องที่ไม่ปรากฏในอัลกุรอานและอัลหะดีษ

และนี่คือทัศนะของอิหม่ามมาลิกและอิหม่ามซาฟีอี และเป็นที่เลือกโดยชัยคุลอิสลาม อิบนุคติมียะห์ ซึ่งท่านได้กล่าวไว้ในหนังสือ อัลอิดคียาร็อด หน้าที่ 30 : และท่านบัยฮากีย์ก็ได้กล่าวจากอิหม่ามอะฮ์มัดไว้เช่นกัน และยังได้กล่าวว่า เป็นความเห็นที่อิหม่ามอะฮ์มัดยึดถือ

ด้วยเหตุนี้ถือว่าสตรีมีครรภ์ก็อาจมีประจำเดือนได้ยกเว้น 2 กรณีดังนี้

กรณีแรก : การหย่าร้าง ดังนั้นจึงห้ามมิให้หย่ากับหญิงในสภาพที่นางมีประจำเดือน(ซึ่งเมื่อหย่าแล้วจะมีเรื่องอิดคะห์) โดยนางไม่ได้ตั้งครรภ์ และหย่าหญิงมีครรภ์ไม่เป็นที่ต้องห้าม เพราะการหย่าในช่วงที่นางมีประจำเดือนแต่นางไม่มีครรภ์นั้น เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับพระดำรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา ความว่า :

﴿...فَطَلَّقُوهُنَّ لِعِدَّتِهِنَّ ...﴾ [الطلاق: 1]

((ก็จงหย่าพวกนางตามกำหนด (อิดคะฮ์) ของพวกนาง)) (ซูเราะฮ์ อัญญาละลา : 1) ส่วนการหย่าหญิงมีครรภ์ในช่วงที่มีประจำเดือนนั้นไม่เป็นที่ขัดแย้งใดๆ (กับคำสั่งของอัลลอฮ์) เพราะการหย่านางในช่วงที่มีครรภ์นั้น ถือว่า หย่าตามกำหนด (อิดคะฮ์) ไม่ว่านางจะมีประจำเดือนหรือไม่ก็ตาม เพราะการกำหนด (อิดคะฮ์) ของนางนั้น คือ การตั้งครรภ์ (ไม่ใช่ประจำเดือน) ด้วยเหตุนี้จึงไม่เป็นที่ต้องห้ามสำหรับชายที่จะหย่านาง หลังจากการได้มีเพศสัมพันธ์แล้ว แต่เป็นที่ต้องห้ามหากไม่ใช่กรณีดังกล่าว กรณีที่สอง : การมีประจำเดือนของหญิงมีครรภ์จะไม่ทำให้สิ้นสุดกำหนด (อิดคะฮ์) ซึ่งจะแตกต่างไปจากการมีประจำเดือนของหญิงทั่วไป ทั้งนี้ การสิ้นสุดกำหนด (อิดคะฮ์) ของหญิงมีครรภ์ คือ การคลอดบุตร โดยไม่เกี่ยวกับการมีประจำเดือนหรือไม่มี เพราะอัลลอฮ์ได้ทรงตรัสว่า :

﴿... وَأَوْلَتْ الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَنْ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ ...﴾ [الطلاق: 4]

((ส่วนบรรดาผู้มีครรภ์ กำหนดของพวกนางก็คือ พวกนางจะคลอดทารกที่อยู่ครรภ์ของพวกนาง)) (ซูเราะฮ์ อัญญาละลา : 4)

บทที่ 3 สภาวะผิดปกติเกี่ยวกับประจำเดือน

สภาวะผิดปกติเกี่ยวกับประจำเดือนมีหลายประเภทดังนี้

ประเภทที่ 1 : ระยะเวลาของประจำเดือนยาวกว่าหรือสั้นกว่าปกติ เช่น ปกติจะมี 6 วัน อาจลากยาวไปถึง 7 วัน หรือ ปกติจะมี 7 วัน อาจลดเหลือ 6 วัน

ประเภทที่ 2 : ช่วงเวลาการมีประจำเดือนอาจช้าหรือเร็วกว่าปกติ เช่น ปกติจะมีปลายเดือน อาจขยับมาเป็นต้นเดือน หรือ ปกติจะมีต้นเดือน อาจช้าไปจนถึงปลายเดือน

นักวิชาการต่างมีความเห็นที่ต่างกัน ในสองสภาวะนี้ แต่ความเห็นที่ถูกต้อง คือ เมื่อใดที่นางเห็นเลือดออกมา ก็ให้ถือว่ามันคือ หัยฎ (ประจำเดือน) และเมื่อไหร่ที่มันหยุดก็ถือว่าสะอาดแล้ว ทั้งในระยะเวลาการมีประจำเดือนนั้นจะยาวหรือสั้นกว่าปกติ และจะเร็วหรือช้ากว่าปกติ ส่วนหลักฐานก็ได้กล่าวมาแล้วในบทก่อนหน้านี้ คือ การที่หุกุมทางด้านศาสนา โยงโยความเกี่ยวข้องกับการมีประจำเดือนหรือไม่ และนี่คือทัศนะของมัลดออบัซซาฟีฮ์ และทัศนะที่เลือกโดยซัยคุลอิสลาม อิบน์ตุยมิยะฮ์ และเจ้าของหนังสือ อัลมุญนีฮ์ ได้ให้น้ำหนัก และให้การสนับสนุนไว้ โดยกล่าวว่า : ถ้าหากว่าปกติจะยึดดังกล่าวข้างต้น (การกำหนดระยะเวลาและช่วงเวลาการมีประจำเดือน) แน่นอนท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม จะต้องชี้แจงโดยทันที เพราะการให้ความกระจ่างที่ล่าช้าจากเวลาของมันถือเป็นสิ่งที่ไม่อนุญาต เพราะบรรดาภรรยาของท่านและหญิงอื่นต่างมีความจำเป็นต้องรู้ ดังนั้น เป็นไปไม่ได้ที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม จะไม่ให้การชี้แจงโดยทันที และสิ่งที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวถึงนั้น คือสิ่งที่เกิดขึ้นปกติและไม่มีอาการขยายเพิ่มเติมใดๆ นอกจากนี้ในเรื่องเลือดอิสติฮาญะฮ์ท่านนั้น ประเภทที่ 3 : มีน้ำสีเหลืองหรือน้ำตาล โดยจะเห็นเลือดเป็นสีเหลืองเหมือนน้ำเหลืองที่เกิดจากบาดแผล หรือขุ่นระหว่างสีเหลืองกับสีดำ หากเป็นช่วงของการมีประจำเดือน หรือ เป็นช่วงก่อนที่นางจะสะอาด ถือว่าสิ่งที่เห็นนั้นเป็นประจำเดือน แต่ถ้านั้นเกิดขึ้นหลังจากที่ปราศจากประจำเดือนแล้วก็ถือว่าไม่ใช่ประจำเดือน ด้วยหลักฐานจากคำกล่าวของอุมมุอะฎียะฮ์ เราะฎียัลลอฮูอันฮา ว่า :

"เราไม่ถือเป็นเลือดประจำเดือน สำหรับน้ำสีเหลืองหรือสีน้ำตาลที่ออกมาหลังจากที่เราสะอาดแล้ว" รายงานโดยอนุตบาคด้วยสายรายงานที่ถูกต้อง (เศาะหิห์) และอีกหะดีษหนึ่งที่รายงานโดยอัลบุคอรีย์ : ไม่มีคำว่า (หลังจากที่เราสะอาดแล้ว) แต่อิหม่ามอัลบุคอรีย์ได้เขียนหัวข้อหะดีษว่า : น้ำสีเหลืองหรือสีน้ำตาลนอกเวลาประจำเดือน ได้มีการอธิบายหะดีษอัลบุคอรีย์ในหนังสือ ฟัตหุลบารีย์ ว่า : แสดงให้เห็นว่ามีกรรวมหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์เราะฎิยัลลอฮุนฮาที่ว่า : "พวกเจ้าทั้งหลาย (ซึ่งหมายถึงบรรดาสตรี) จงอย่ารีบอาบน้ำยกหะดีษ จนกว่าพวกเธอจะเห็นน้ำที่ออกมาเป็นสีขาว(ตขาว)" และหะดีษอุมมะฎุฮัยฮ์ที่ได้กล่าวมานั้นเป็นการอธิบายว่า : หะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ - ถ้าพวกเธอเห็นน้ำสีเหลืองหรือสีน้ำตาลในช่วงเวลาประจำเดือน(ให้ถือเป็นประจำเดือน) และถ้าพวกเธอเห็นน้ำสีเหลืองหรือสีน้ำตาลนอกช่วงเวลาประจำเดือน ให้เป็นไปตามหะดีษของอุมมะฎุฮัยฮ์(ไม่ถือเป็นประจำเดือน) และหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ที่ได้กล่าวมาข้างต้นเป็นหะดีษมูลลัคที่อิหม่ามอัล-บุคอรีย์ในเรื่องนี้ด้วยสำนวนที่ให้น้ำหนัก ซึ่งบรรดาสตรีมักจะใช้วัตถุเพื่อตรวจสอบประจำเดือนว่ายังมีหลงเหลืออีกหรือไม่ เช่น ผ้าฝ้าย ดังนั้นเมื่อเห็นสีเหลืองติดที่ผ้า ท่านหญิงจึงได้กล่าวว่า "พวกเจ้าทั้งหลาย จงอย่ารีบอาบน้ำยกหะดีษ จนกว่าพวกเธอจะเห็นน้ำที่ออกมาเป็นสีขาว(ตขาว)" ตขาวคือน้ำสีขาวที่มดลูกขับออกมาเมื่อหมดประจำเดือน

ประเภทที่ 4 : มีวันเว้นวัน คือ วันหนึ่งจะเห็นเลือดและอีกวันจะเห็นใส เป็นต้น ซึ่งจะมี 2 กรณี ดังนี้:

1. ถ้าเห็นเป็นเลือดตลอดเวลา ถือว่าเป็นเลือดคิสติฮาฎะฮ์ (เลือดที่ไม่ใช่ประจำเดือน) ดังนั้นหุฎุมของมัน คือหุฎุมของผู้ที่มีเลือดคิสติฮาฎะฮ์

2. เป็นเลือดที่ออกมาเป็นบางช่วงเวลา และสำหรับนางก็มีเวลาที่หยุดชัดเจน ในประเด็นนี้นักวิชาการมีทัศนะที่ต่างกันในเรื่องของหุฎุม จะถือว่าพวกเธอสะอาดปกติเหมือนคนทั่วไปหรือจะถือว่าเป็นผู้ที่มีประจำเดือน?

ทัศนะของมัศฮับอัชชาฟีอีซ์ที่ถูกต้องที่สุดจากสองทัศนะ คือหุกุมเกี่ยวกับการมีประจำเดือนมีผลกับมัน ดังนั้นถือว่าสิ่งนั้นคือประจำเดือน และเป็นทัศนะที่เลือกโดยซัยยิดออิสลาม อิบนุกอฎ็อบ อิบนุกอฎ็อบ อัจญะมัด เจ้าของหนังสือ อัลฟาอิก และมัศฮับมอญะฮะนิฟะฮ์ เพราะไม่เห็นน้ำสีขาวออกมา และหากถือว่าสิ่งที่เห็นนั้นบริสุทธิ์ก็แสดงว่าสิ่งที่ออกมา ก่อนหน้านั้นเป็นประจำเดือนและที่ออกมาหลังจากนั้นก็เป็นประจำเดือนเช่นกัน ซึ่งไม่มีนักวิชาการคนไหนที่มีความเห็นเช่นนี้ มิเช่นนั้นแล้ว แน่นอนการกำหนด (อิดคะฮ์) จะสิ้นสุดเมื่อนางสะอาดในเวลา 5 วัน และหากจะถือสิ่งนั้นเป็นสิ่งสะอาดแน่นอนมันจะเป็นเรื่องลำบากสำหรับนางในการอาบน้ำและอื่นๆ ในทุกๆ 2 วัน และความลำบากซึ่งยากนั้น เป็นสิ่งที่อิสลามปฏิเสธเสมอ อัลหัมดุลิลลาฮ์

และอีกทัศนะหนึ่งในมัศฮับของอิหม่ามอะหมัด บิน หันบัล ซึ่งเป็นทัศนะที่รู้จักกันโดยผู้คนส่วนใหญ่ คือ เลือดหมายถึงประจำเดือน และสะอาดก็คือสะอาด เว้นแต่ว่าหากเลือดที่ออกมานั้นมีมากกว่าการมีประจำเดือนปกติ ในกรณีนี้ถือว่าเลือดที่ออกมานั้นคือเลือดอิดติฮาญาฮ์

และในหนังสือ อัล-มุญนะฮ์ : มีความเห็นว่าเลือดที่หุญนันั้น หากน้อยกว่า 1 วัน ถือว่ายังไม่สะอาด ด้วยเหตุผลตามที่เราได้กล่าวไว้เกี่ยวกับการตกเลือดหลังคลอด คือ จะไม่ถือหากมีเลือดไม่ถึง 1 วัน และนี่คือทัศนะที่ถูกต้องที่สุด อินชาอัลลอฮ์ เพราะการที่เลือดออกเป็นบางช่วงนั้น และการบัญญัติให้นางต้องอาบน้ำกะดัษหลังจากสะอาดเป็นบางช่วงนั้น ถือว่าเป็นเรื่องลำบากสำหรับนาง ซึ่งเป็นสิ่งที่อิสลามปฏิเสธ เพราะอัลลอฮ์ทรงตรัสว่า :

﴿... وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ ...﴾ [الحج: 78]

((และพระองค์มิได้ทรงทำให้เป็นการลำบากแก่พวกเจ้าในเรื่องของศาสนา)) (ซูเราะฮ์ อัลหัจญ์ : 78) เขากล่าวว่า: ด้วยเหตุนี้ การที่เลือดที่หุญนันั้น ออกมาน้อยกว่า 1 วันจะไม่ถือว่าเธอสะอาด เว้นแต่จะเห็นหลักฐานยืนยัน เช่น หากเป็นช่วงสิ้นสุดของประจำเดือน หรือเห็นสิ่งเป็นน้ำสีขาวออกมาอย่างชัดเจน

ดังนั้นทัศนะของเจ้าของหนังสือ อัล-มุฆนีย์ จึงเป็นทัศนะที่เป็นกลางระหว่าง 2 ทัศนะที่ได้กล่าวมาข้างต้น วัลลอฮุอะลัม

ประเภทที่ 5 : เลือดแห้ง โดยที่นางจะเห็นแต่ความชื้น ซึ่งถ้าเป็นช่วงมีประจำเดือน หรือ ช่วงที่เชื่อมกับการมาประจำเดือนก่อนที่เธอจะสะอาด แสดงว่าสิ่งนั้นเป็นประจำเดือน และถ้าออกมาหลังมีประจำเดือน (สะอาด) แสดงว่าสิ่งนั้นไม่ใช่ประจำเดือน เพราะจุดประสงค์ของเรื่องนี้คือเพื่อให้มีความเกี่ยวข้องกับสิ่งที่ออกมาที่เป็นสีเหลืองและสีน้ำตาล และนี่คือหุกมของมัน

*

บทที่ 4 บทบัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือน

บทบัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือนมีมากกว่า 20 บทแต่เราจะกล่าวบางส่วนที่เห็นว่าจำเป็นต้องรู้และสำคัญที่สุดดังนี้

1. การระหมาด ซึ่งเป็นที่หระอม (ต้องห้าม) สำหรับสตรีที่มีประจำเดือน ทั้งระหมาดฟิรฎุและระหมาดสุนัต การระหมาดของนางไม่เป็นที่ตอบรับ และไม่ได้เป็นวาญิบสำหรับนาง แต่ถ้าหากว่านางสะอาดแล้วได้เวลาระหมาดพอดีก็จะกลายเป็นวาญิบโดยทันที ไม่ว่าจะสะอาดในช่วงต้นเวลาระหมาด หรือ ใกล้จะสิ้นสุดเวลาระหมาด แม้กระทั่งตอนที่นางสะอาดแล้วได้เวลาระหมาดเหลืออีกแค่ชนิดเดียวเพียง 1 ร็อกอะฮ์ก็ตาม ซึ่งเป็นวาญิบที่นางจะต้องระหมาด

ตัวอย่างของการมีประจำเดือนในช่วงแรกเริ่ม : หญิงที่เริ่มการมีประจำเดือนหลังจากดวงอาทิตย์ตกดิน ซึ่งเหลือเวลาระหมาดมัฆริบอีกแค่ชนิดเดียวเพียง 1 ร็อกอะฮ์เท่านั้น ดังนั้นวาญิบสำหรับนางต้องระหมาดมัฆริบชดเมื่อนางสะอาด

ตัวอย่างในตอนท้ายของการมีประจำเดือน: หญิงที่สิ้นสุดการมีประจำเดือนก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น ในเวลาประมาณหนึ่งร็อกอะฮ์เท่านั้น ดังนั้นวาญิบสำหรับนางต้องระหมาดชบฮ์ชดหลังจากชำระตัวให้บริสุทธิ์ เพราะนางพันกับส่วนหนึ่งของเวลาระหมาดนั้นหนึ่งร็อกอะฮ์

แต่หากนางได้สิ้นสุดการมีประจำเดือน โดยพันกับส่วนหนึ่งของเวลาที่ไม่ถึงร็อกอะฮ์ที่สมบูรณ์ เช่น หากนางมีประจำเดือนในตัวอย่างที่หนึ่งหลังจากดวงอาทิตย์ตกดิน หรือชำระตัวให้บริสุทธิ์ในตัวอย่างที่ 2 ก่อนพระอาทิตย์ขึ้น ในกรณีดังกล่าวนี้ การระหมาดไม่เป็นวาญิบสำหรับนาง เพราะท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า: "ผู้ใดที่ระหมาดหนึ่งร็อกอะฮ์ แท้จริงเขาได้ทันการระหมาดนั้นแล้ว" รายงาน โดยอัล-บุคอรีฮ์และมุสลิม ดังนั้นความหมายคือ ผู้ใดที่พันไม่ถึงหนึ่งร็อกอะฮ์ ถือว่าเขาไม่ทันการระหมาดนั้น

ถ้านางทับกับละหมาดอัสตรี 1 ร็อกอะฮ์ ดังนั้นจำเป็นด้วยใหม่ที่น่าจะต้องละหมาดซุริกับอัสตรีภายในเวลาเดียวกันหรือทับกับช่วงสุดท้ายของละหมาดอิซฮ์แล้วนางจะต้องละหมาดมัฆริบกับอิซฮ์ด้วยหรือไม่?

ในประเด็นนี้ก็ถือเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่บรรดาผู้รู้ต่างมีทัศนะที่ขัดแย้งกัน และทัศนะที่ถูกต้องที่สุด คือ "ไม่ว่าญิบสำหรับนาง ยกเว้นเฉพาะละหมาดที่ทับในเวลาเท่านั้น คือ ละหมาดอัสตรีและอิซฮ์เท่านั้น ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวซัลลัม ได้กล่าวว่า: "ผู้ใดทับละหมาดอัสตรีหนึ่งร็อกอะฮ์ ก่อนดวงอาทิตย์ตกดิน แท้จริงเขาได้ทับการละหมาดอัสตรีแล้ว" รายงานโดยอัล-บุคอรีฮ์และมุสลิม ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวซัลลัมไม่ได้ กล่าวว่า: แท้จริงเขาได้ทับละหมาดซุริและอัสตรีแล้ว และท่านไม่ได้กล่าวว่าการละหมาดซุริเป็นวาญิบ และโดยหลักการแล้วทุกสิ่งทุกอย่างล้วนปลอดจากมลทินหรือภาวะทั้งปวงเว้นแต่จะมีหลักฐานชี้ชัด และทัศนะนี้คือทัศนะของออบูหนะนิฟะฮ์ และมาลิกซึ่งถูกกล่าวไว้ในหนังสือ ชัรหุลมุฮ์ซัซซบ ส่วนการกล่าวซิกรุลลอฮ์ ตักบีร์ ตัสบีห์ ตะหมีด กล่าววิสมิลละฮ์ก่อนรับประทานอาหารและอื่นๆ การอ่านหนังสือหะดีษ ฟิกฮ์ คูอาฮ์และการกล่าว อามีน และการฟังอัลกุรอานเหล่านี้ไม่เป็นที่ต้องห้ามใดๆ สำหรับนาง ดังที่มีการรายงานโดยอัล-บุคอรีฮ์และมุสลิมและคนอื่นๆ ว่า "แท้จริงท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวซัลลัม นั่งเล่นอยู่ในห้องกับท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎียัลลอฮุอันฮา โดยที่ท่านอ่านอัลกุรอานในขณะที่ท่านหญิงอาอิชะฮ์มาประจำเดือน" และในบันทึกของอิหม่ามอัล-บุคอรีฮ์และมุสลิมเช่นกันได้รายงานว่า อุมมุ อะฎียะฮ์ กล่าวว่า : ฉัน ได้ยินท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวซัลลัม กล่าวว่า: อนุญาตให้หญิงสาววัยรุ่น ผู้หญิงที่มีประจำเดือน และผู้หญิงที่มีผ้าคลุมหน้า ออกไป คือ วันอีดทั้งสอง - และให้พวกนางเป็นสักขีพยานในความดีและการวิงวอนของผู้ศรัทธา โดยให้ผู้ที่มาประจำเดือนปลีกตัวออกจากที่ละหมาด ส่วนการอ่านอัลกุรอานด้วยตัวเองนั้น ถือว่าเป็นที่อนุญาตให้ใช้สายตามองดูไปยังอาชาดอัลกุรอานแล้วใคร่ครวญความหมาย หรือ อ่านในใจได้โดยไม่ต้องออกเสียง อิหม่ามอัน-นะวาวิฮ์ ได้กล่าวในหนังสือ ชัรหุล-มุฮ์ซัซซบ โดยท่านกล่าวว่า : "เป็นที่อนุญาตไม่มีทัศนะที่เห็นต่าง ส่วนการอ่านออกเสียงนั้น บรรดา

“ผู้ส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นที่ต้องห้าม และไม่เป็นที่อนุญาต” ส่วนอิหม่ามอัล-บุคอรีย์ ‘อิบน์ ญะวีร อัล-ญาอะบะรีย์ และ อิบน์ อัล-มุญซิร เห็นว่า : เป็นที่อนุญาต มีรายงานจากอิหม่ามมาลิก และทัศนะเก่าของอิหม่ามชาฟิอีญ์ถูกกล่าวไว้ในหนังสือ ฟัตหุลบะรีย์ และอิหม่ามอัล-บุคอรีย์เสริมจากอิบรอฮีม อัล-นัคอีย์ ว่า : ไม่มีเหตุผลใดที่จะห้ามนางอ่านอาชยัตอัลกุรอาน ซัยคุลอิสลาม อิบน์ตุัยมียะฮ์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือฟัตวาของท่าน ที่รวบรวมโดย อิบน์ กอซิม ว่า : “การห้ามอ่านอัลกุรอานออกเสียงสำหรับหญิงที่มีประจำเดือนนั้น ไม่ปรากฏหลักฐานจากอัลกุรอานและอัลหะดีษ ส่วนหะดีษที่กล่าวว่า”ไม่อนุญาตอ่านอัลกุรอาน สำหรับหญิงที่มาประจำเดือน” เป็นหะดีษอ่อน (ญาอะอิฟ) ซึ่งเป็นมติของบรรดานักวิชาการอัลหะดีษทั้งหลาย เพราะบรรดาผู้หญิงในสมัยท่านนบี คือลัลลอลอสูอะลัยฮะฮ์สลัม เมื่อพวกนางมีประจำเดือนก็ไม่มีการห้ามใดๆสำหรับพวกนางเหมือนเช่นการห้ามละหมาด เพราะถ้าเป็นสิ่งต้องห้าม แน่นอนท่านนบี คือลัลลอลอสูอะลัยฮะฮ์สลัม ก็ต้องกล่าวมาอย่างชัดเจนแก่ประชาชาติของเขา และท่านต้องสอนเหล่ามารดาแห่งศรัทธาชน (อุมมะฮาคุลมุมินีน) และนี่คือสิ่งที่ได้รายงานมาเพื่อถ่ายทอดแก่มวลมนุษย์ ดังนั้น เมื่อไม่มีผู้ใดรายงานถึงการห้ามจากท่านนบี คือลัลลอลอสูอะลัยฮะฮ์สลัม ก็ไม่อนุญาตที่จะทำให้เรื่องนั้นเป็นที่ต้องห้าม ทั้งที่รู้ว่าท่านไม่ได้ห้าม และเมื่อท่านไม่ได้ห้ามทั้งที่เรื่องการเมืองมาประจำเดือนก็เกิดขึ้นอย่างมากภายในสมัยของท่าน ก็แสดงว่ามันไม่ได้เป็นการกระทำที่ต้องห้าม

จากการที่เราได้ทราบมาแล้วถึงทัศนะต่างๆ ดังนั้นสำคัญที่สุดคือ ทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับหญิงที่มีประจำเดือน คืองดการอ่านอัลกุรอานด้วยการออกเสียงขกเว้นในกรณีที่เป็นจำเป็น เช่น เป็นครูสอนอัลกุรอาน ซึ่งจำเป็นที่นางต้องอ่านออกเสียงเวลาสอน หรือเป็นนักเรียนต้องอ่านในเวลาสอบ เป็นต้น

2. การถือศีลอด ซึ่งเป็นที่ต้องห้ามสำหรับหญิงที่มีประจำเดือน ไม่ว่าจะเป็นการถือศีลอดฟัรฎู หรือ สุนัต และไม่เศาะห์ (ใช้ไม่ได้) แต่จำเป็นต้องงดสำหรับนางในการถือศีลอดที่เป็นฟัรฎู ด้วยหลักฐานอัล-หะดีษจากท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา: ความว่า : “เรื่องดังกล่าวได้เคยประสพกับเรา ขณะอยู่กับท่านนบี คือลัลลอลอสูอะลัยฮะฮ์สลัม

และพวกเราถูกใช้ให้ขาดใช้การถือศีลอด โดยพวกเราไม่ถูกใช้ให้ขาดใช้การระหมาด" (รายงาน โดยอัล-บุคอรีห์และมุสลิม)

และหากนางมีประจำเดือนในขณะที่นางกำลังถือศีลอด การถือศีลอดของนางถือว่าเสีย ถึงแม้ว่าการมาของประจำเดือนนั้นเกิดขึ้นก่อนตะวันตกดินเพียงเล็กน้อยก็ตาม และจำเป็นที่สำหรับนางจะต้องถือชดการถือศีลอดของวันนั้น หากว่าการถือศีลอดนั้นเป็นฟรัฎ

แต่หากนางรู้สึกเหมือนมีประจำเดือนก่อนตะวันตกดินแต่เลือดยังไม่ออกมาแต่ออกมาหลังจากนั้น ดังนั้นในทัศนะที่ถูกต้องที่สุด คือการถือศีลอดของนางถือว่าใช้ได้ ทั้งนี้เพราะเลือดที่ยังไม่ออกมานั้น ไม่มีหุ้มนั้นใด ๆ สำหรับมัน เพราะท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม เมื่อครั้งมีคนถามท่านถึงหญิงที่ฝันคั่งที่ผู้ชายฝันว่า : นางต้องอาบน้ำยกหะดัษหรือไม่?

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ตอบว่า : "ใช่ นางต้องอาบน้ำยกหะดัษ หากนางเห็นน้ำออกมา" จะเห็นได้ว่าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม กำหนดหุ้มนั้นขึ้นกับการเห็นน้ำที่ออกมา ไม่ใช่เพราะความรู้สึก ดังนั้นการมีประจำเดือนก็เช่นกัน การกำหนดหุ้มนั้นจึงต้องขึ้นกับการเห็นเลือดออกมา ไม่ใช่เพราะความรู้สึก

และเมื่อเวลารุ่งอรุณ (فجر) ได้เข้ามาขณะที่นางมีประจำเดือน การถือศีลอดของนางในวันนั้นถือว่าใช้ได้ แม้ว่าประจำเดือนจะหยุดหลังเวลา فجر เข้ามาเพียงเล็กน้อยก็ตาม

และถ้าประจำเดือนได้หยุดก่อนเวลา فجر เพียงเล็กน้อยมาแล้วนางก็ได้ทำการถือศีลอด ถือว่าการถือศีลอดนั้นใช้ได้ แม้ว่านางจะยังไม่อาบน้ำยกหะดัษนอกจากหลังเวลารุ่งอรุณเข้ามาก็ตาม เหมือนผู้ที่มิญนุบ (การที่ตัวไม่ชำระร่างกายยกหะดัษเพราะหลับนอนกับคู่ครอง หรือฝันเปียก) ถ้าเขาตั้งใจถือศีลอดขณะที่เขามีญนุบและยังไม่อาบน้ำนอกจากหลังเวลา فجر เข้ามาแล้ว ถือว่าการถือศีลอดของเขาในวันนั้นใช้ได้ ด้วยหลักฐานหะดีษท่านหญิงอาอิชะฮ์เราะฎีซัลลอฮุอันฮา ซึ่งได้กล่าวว่า : " ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ตื่นเข้าโดยที่ท่านมิญนุบจากการหลับนอนกับคู่ครอง ไม่ใช่การฝันเปียก จากนั้นท่านก็ถือศีลอดในเดือนเราะมาฎอน" รายงาน โดยอัล-บุคอรีห์และมุสลิม

3. การเดินรอบกะอับะฮ์ (การเฆาะวาฟ) : เป็นที่ต้องห้ามสำหรับนางซึ่งการการเดินรอบกะอับะฮ์ (การเฆาะวาฟ) ทั้งที่เป็นฟรัฎูและสุนัต และการเฆาะวาฟของนางนั้นก็ใช้ไม่ได้ ทั้งนี้ เพราะท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวแก่ท่านหญิงอาอิชะฮ์ ราะฎิยัลลอฮุอันฮา ขณะที่ท่านมีประจำเดือนว่า : **"จงปฏิบัติเยี่ยงคนทำหัจญ์ เพียงแต่เธอจะต้องไม่เตาะวาฟรอบกะอับะฮ์จนกว่าเธอจะสะอาด"** ส่วนการปฏิบัติอื่นๆ เช่น การเดินระหว่างภูเขาเศาะฟาและมัรวะฮ์ (อัศสะอ์ฮ์) การวูฎูฟที่อะรอฟะฮ์ การค้างคืนที่มูซดะลิฟะฮ์ การขว้างเสาหินและอื่นๆ ในการทำหัจญ์และอุมเราะฮ์ไม่เป็นที่ต้องห้ามใดๆ สำหรับนาง และในเรื่องนี้ หากนางทำการเฆาะวาฟในขณะที่นางสะอาดและหลังจากเฆาะวาฟมีเลือดประจำเดือนออกอย่างกระทันหัน หรือขณะที่นางเดินระหว่างภูเขาเศาะฟาและมัรวะฮ์ (อัศสะอ์ฮ์) ก็ถือว่าไม่เป็นผลเสียใดๆ สำหรับนาง

4. ไม่จำเป็นต้องเฆาะวาฟอ้อลา (วิค้อ) สำหรับนาง : หากพวกนางปฏิบัติขั้นตอนการทำหัจญ์และอุมเราะฮ์ได้สมบูรณ์ครบทุกประการแล้วมีเลือดประจำเดือนออกมา ดังนั้นไม่จำเป็นต้องเฆาะวาฟวิค้ออีกแล้ว สำหรับนางสามารถเดินทางกลับภูมิลำเนาโดยไม่ต้องเฆาะวาฟวิค้อ ด้วยหลักฐานหะดีษอิบนุอับบาส ราะฎิยัลลอฮุอันฮุม่า ซึ่งท่านได้กล่าว ว่า : **"ผู้คนถูกกำชับให้ทำเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจากพวกเขาด้วยการเฆาะวาฟ(วิค้อ) ณ บัยตุลลอฮ์ นอกสตรีที่มีรอบเดือน"** รายงานโดยอัล-บุคอรีฮ์และมุสลิม และไม่ส่งเสริมให้หญิงที่มีประจำเดือนทำการอ้อลา (วิค้อ) ด้วยการไปขอพร (ดูอาอ์) ที่ประตุมัสยิดอัลหะรอหม เพราะไม่มีหลักฐานจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ให้กระทำเช่นนั้น และการอิบาดะฮ์นั้นจำเป็นต้องมีหลักฐานที่ชัดเจน แต่หลักฐานที่มาจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม นั้นเป็นการปฏิบัติที่ไม่ตรงกันข้ามกับการกระทำนั้น ดังนั้นเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับท่านหญิงเศาะฟิยะฮ์ ราะฎิยัลลอฮุอันฮา หลังจากท่านได้เฆาะวาฟอิฟาเฆาะฮ์เสร็จ และแล้วนางก็มีประจำเดือน ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ก็ได้กล่าวแก่นางว่า : **"ดังนั้น เธอจงออกไป"** รายงานโดยอัลบุคอรีฮ์และมุสลิม ซึ่งท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ไม่ได้ใช้ให้นางไปยังประตุมัสยิด และหากการกระทำในลักษณะนั้น

หามามอัซซาฟิอียี้ได้กล่าวไว้ในหนังสือ อัลมััจมูอ์ ชัรหุ อัล-มุฮ์ซิบ เล่มที่ 2 หน้าที่ 374 ว่า: "ผู้ใดละเมิดถือเป็นบาปใหญ่" บรรดาปราชญ์ของเราและปราชญ์ท่านอื่นๆ กล่าวว่า : ผู้ใดที่กล่าวว่า การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่มีประจำเดือนเป็นสิ่งที่อนุญาต ถือว่าเขาเป็นผู้ปฏิเสธ" กล่าวโดยอิหม่ามอันนะวะวีย์ แท้จริงแล้ว อัลลอฮ์ได้อนุญาตให้มีการระบายความใคร่กับพวกนางได้ยกเว้นการมีเพศสัมพันธ์ เช่น การกอดจูบและการกระทำทุกอย่าง ยกเว้นตรงอวัยวะเพศ ถึงกระนั้นหากเกิดการสัมผัสโดยตรงในส่วนระหว่างสะดือและหัวเข่านอกจากมีผ้ากั้นไว้ ด้วยหลักฐานจากหะดีษท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮูอันฮา : "ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ได้เคยสั่งฉันให้ทำการผูกกางเกงของท่าน และได้ถูกเนื้อต้องตัวฉัน ขณะที่ฉันมีประจำเดือน" รายงาน โดยอัล-บุคอรีฮ์และมุสลิม

7. การหย่า : ไม่เป็นที่อนุญาตให้สามีหย่าภรรยาขณะที่นางมีประจำเดือน อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า :

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ ...﴾ [الطلاق: 1]

((ไอ้คนนบีเอ๋ยเมื่อพวกเจ้าหย่าภริยาก็จึงหย่าพวกนางตามกำหนด(อิคตะฮ์)ของพวกนาง)) (ซูเราะห์ อัล-ฏะลา: 1) คือ ให้หย่าในช่วงที่นางอยู่ในกำหนด (อิคตะฮ์) ได้ อาจเป็นช่วงมีครรภ์หรือช่วงสะอาดก่อนการมีเพศสัมพันธ์กับนาง ทั้งนี้ถ้านางถูกหย่าขณะที่มีประจำเดือนจะไม่ถูกกำหนด (อิคตะฮ์) และถ้าถูกหย่าช่วงที่สะอาดแต่หลังการมีเพศสัมพันธ์จะกลายเป็นการกำหนด (อิคตะฮ์) โดยไม่รู้ว่าจะนับจากไหน ถ้านางมีครรภ์เนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์ครั้งนั้น ก็จะได้นับด้วยการมีครรภ์ หรือ ถ้าไม่มีครรภ์ก็จะได้นับจากการมีประจำเดือน ดังนั้น เมื่อเกิดความไม่ชัดเจนในเรื่องการกำหนด (อิคตะฮ์) จึงเป็นที่ต้องห้ามในการหย่า จนกว่าจะมีความชัดเจน ดังนั้น การหย่าหญิงที่มีประจำเดือนจึงเป็นที่ต้องห้ามด้วยหลักฐานจากอายะฮ์ข้างต้น และด้วยหลักฐานจากหะดีษเศาะฮีห์ทั้งในอัลบุคอรีฮ์ มุสลิม และอื่นๆ จากหะดีษของอิบนุ อุมร์ ว่าเขาได้หย่ากับภรรยาของเขาในขณะที่นางกำลังมีประจำเดือน และหลังจากนั้นท่านอุมร์ ได้แจ้งให้นบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม

ทราบ และทำให้ท่านโกรธเขาและพูดว่า : บอกให้เขาให้คืนดีกับนาง และอยู่กับนางไว้ จนกว่านางจะสะอาด จากนั้นมีประจำเดือน (ครั้งใหม่) และสะอาด ถ้าเขาประสงค์ก็ถือไว้ (ครองนางไว้ต่อ) และถ้าเขาประสงค์จะหย่าก่อนที่จะสะอาดต้องตัวนาง ก็จงหย่า นั่นคือ ระยะเวลารอคอย (อิคดะฮ์) ที่อัลลอฮ์ทรงบัญชาไว้สำหรับผู้หญิงที่จะทำการหย่าร้าง ดังนั้น ถ้าหากผู้ชายได้ทำการหย่าภรรยาในขณะที่นางกำลังมีประจำเดือน ถือว่าเป็นบาป และเขาต้องสำนึกผิดตบะฮ์ต่ออัลลอฮ์ และให้ผู้หญิงกลับไปสู่การดูแลของเขาต่อ ทั้งเพื่อการหย่าร้างอย่างถูกต้องตามคำสั่งของอัลลอฮ์ และเราะสูลของพระองค์ ให้เขาดูแลนางไว้ และถ้าเขาต้องการนางอีก ก็ครอบครองไว้ หรือ ถ้าเขาจะหย่าขาดจากนาง ก็ให้ทำการหย่าก่อนการมีเพศสัมพันธ์กับนาง **3** ประเด็นที่ได้รับการยกเว้นจากการห้ามการหย่าร้างในระหว่างที่พวกนางมีประจำเดือน:

1. การหย่าที่เกิดก่อนการมีเพศสัมพันธ์ หรือจะต้องตัวนาง การอย่างนั้นใช้ได้ ในขณะที่นางมีประจำเดือน เนื่องจากไม่มีระยะเวลารอคอย (อิคดะฮ์) สำหรับนางในขณะนั้น ดังนั้น การหย่าร้างนางจึงไม่เป็นที่ขัดต่อหลักการ เพราะอายะฮ์ที่อัลลอฮ์ตรัสว่า :

[1] ﴿... فَطَلَّقُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ...﴾ [الطلاق: 1]

"ก็จงหย่าพวกนางตามกำหนด (อิคดะฮ์) ของพวกนาง" (ซูเราะฮ์ อัญญาละลา : 1)

1)

2. ถ้านางมีประจำเดือนขณะที่มีครรภ์อยู่ ซึ่งก็ได้อธิบายไปแล้วก่อนหน้านี้

3. การหย่าด้วยการคืนส่วนของนางไป ถือว่าเป็นการหย่าที่อนุญาตแม้ว่านางจะมีประจำเดือนก็ตาม

เช่น หากทั้งสองมีปัญหาทะเลาะกันหรืออยู่กันอย่างไม่มีความรักต่อกัน ดังนั้นหากสามีจะหย่านางด้วยการชดใช้ค่าเสียหายเพื่อหย่ากับนางดังนั้นแม้นางกำลังมีประจำเดือนก็เป็นที่อนุญาตให้หย่าได้ ด้วยหลักฐานหะดีษจากอิบน์อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม่า ซึ่งกริยาของยาบิต บิน กัยอัส บิน ชะมาต ได้ไปหาท่านนบี ที่อลลัดลอสูลัยฮิอะฮ์สลัม โดยกล่าว

ว่า: โอ้ ท่านเราะสุลุลลอฮ์ ฉันไม่ตำหนิเขาเรื่องศีลธรรมหรือศาสนา แต่ฉันเกลียดการปฏิเสธศรัทธาในอิสลาม ท่านนบี คือลัลลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม จึงกล่าวแก่นางว่า “เธอยินดีจะกินสวนของเขาให้เขาไหม” นางตอบตกลง ดังนั้นท่านนบี คือลัลลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ก็กล่าวว่า “จงรับสวนไปและจงหย่านาง” รายงานโดยอัลบุคอรีฮ์ ท่านนบี คือลัลลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ไม่ได้ถามว่า นางมีประจำเดือนหรือไม่? และเนื่องจากการหย่าร้างในรูปแบบนี้นั้นเป็นความต้องการของผู้หญิงเพื่อไถ่ตัวด้วยตัวเอง จึงอนุญาตให้มีการหย่าในลักษณะนี้ได้เมื่อมีเหตุจำเป็น ไม่ว่าจะในกรณีใดก็ตาม ในหนังสือ อัลมุญนิฮ์ : กล่าวเหตุผลว่า เป็นที่อนุญาตในการซื้อหย่าในช่วงที่มีประจำเดือน หน้าที่ : 52 เล่มที่ 7 "เพราะการห้ามไม่ให้มีการหย่ากันในช่วงที่มีประจำเดือนนั้น เพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบที่เกิดขึ้นจากระยะเวลาการรอคอยที่นาน (อิดคะฮ์) และการซื้อหย่ามิใช่เพื่อขจัดผลกระทบที่เกิดขึ้นกับนางจากความสัมพันธ์ที่ไม่ดีและการใช้ชีวิตกับคนที่นางไม่ชอบและเกลียด ซึ่งมันเป็นผลกระทบที่หนักกว่าเมื่อเทียบกับระยะเวลาการรอคอยที่นาน (อิดคะฮ์) ดังนั้นจึงอนุญาตขจัดผลกระทบที่หนักกว่าด้วยสิ่งที่เป็นค่ามากกว่า ด้วยเหตุนี้ ท่านนบี คือลัลลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม จึงไม่ถามหญิงที่ซื้อหย่านั้นเกี่ยวกับสภาพของเธอ (มีประจำเดือนหรือไม่)"

ส่วนการแต่งงานกับผู้หญิงที่กำลังมีประจำเดือนนั้นเป็นที่อนุญาต เพราะตามหลักแล้วนั้นเป็นที่อนุญาต และไม่มีหลักฐานห้ามในเรื่องดังกล่าว ส่วนการที่จะให้สามีอยู่กับภรรยาโดยที่นางมีประจำเดือนนั้น ก็ต้องว่า หากมั่นใจว่าจะไม่มีการร่วมประเวณีกันก็ถือว่าอนุญาต และหากมั่นใจ ก็ไม่ควรให้ทั้งสองอยู่ด้วยกันก่อน เพราะอาจทำในสิ่งที่เป็นสิ่งต้องห้าม

8. การพิจารณาช่วงการรอคอย (อิดคะฮ์) ขึ้นอยู่กับการมีประจำเดือน : ดังนั้นเมื่อชายใดได้ทำการหย่ากับภรรยาของตนหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ด้วยกัน หรือได้อยู่กับนางตาม

ลำพังแล้ว ก็จำเป็นให้เน้นการมีประจำเดือนของ 3 ครั้งถ้วน หากนางเป็นผู้หญิงที่ยังมีประจำเดือน และไม่ใช่นักตั้งครรรค์ ดังที่เอกองค์อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า :

﴿وَالْمُطَلَّاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ...﴾ [البقرة: 228]

((และบรรดาหญิงที่ถูกหย่าร้าง พวกนาง จะต้องรอคอยตัวของตนเองสามกُرูอ์)) (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 228) คือ การที่นางมีประจำเดือนครบ 3 ครั้งถ้วน แต่หากนางเป็นหญิงที่ตั้งครรรค์ ดังนั้นการสิ้นสุดช่วงรอกอยของนาง (อิดคะฮ์) คือ การคลอดบุตร ไม่ว่าจะนานหรือสั้นเพียงใดก็ตาม เพราะเอกองค์อัลลอฮ์ได้ทรงตรัสว่า :

﴿...وَأُولَاتُ الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَنْ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ...﴾ [الطلاق: 4]

((ส่วนบรรดาผู้มีครรรค์ กำหนดของพวกนางก็คือ การที่พวกนางคลอดทารกที่อยู่ในครรรค์ของพวกนาง)) (ซูเราะฮ์ อฏฺ-ฏะลาเกอ : 4) และหากพวกนางอยู่ในหมู่มุสุมีย์ที่ไม่มีประจำเดือน เช่น เด็กสาวที่ยังไม่มีประจำเดือน หรือ ผู้หญิงที่หมดประจำเดือนเนื่องจากวัยชราหรือการผ่าตัดเอามดลูกออก หรืออื่นๆ ที่ไม่มีโอกาสที่จะมีประจำเดือนอีก ดังนั้นระยะเวลาการรอกอยของนาง (อิดคะฮ์) คือ 3 เดือน ดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า :

﴿وَأَلَّتِي يَبْسُنَ مِنَ الْمَحِيضِ مِنْ نِسَائِكُمْ إِنْ أَرْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ وَالَّتِي لَمْ يَحْضَنْ...﴾ [الطلاق: 4]

((สำหรับผู้หญิงในหมู่มุรียาของพวกเจ้าที่หมดหวังในการมีประจำเดือน หากพวกเจ้ายังสงสัย (ในเรื่องอิดคะฮ์ของนาง) ดังนั้น ฟังรู้เถิดว่า อิดคะฮ์ของพวกนางคือสามเดือน)) (ซูเราะฮ์ อฏฺ-ฏะลาเกอ : 4) และหากพวกนางเป็นคนที่อยู่ในหมู่มุสุมีย์ประจำเดือนแต่ประจำเดือนหยุดโดยเกิดจากสาเหตุบางอย่างที่รู้ชัดเจน เช่น ป่วย ให้มนบุตรก็ให้นางอยู่ในระยะการรอกอย (อิดคะฮ์) ต่อไป ถึงจะนานแค่ไหนก็ตาม จนกว่าจะมีประจำเดือน จากนั้นก็เริ่มนับอิดคะฮ์ หากเหตุผลนั้นได้หายไปแล้วแต่ประจำเดือนยังไม่

คือนางได้หายจากโรคที่เป็นแล้ว หรือ สิ้นสุดจากการให้นมบุตรแล้ว แต่ประจำเดือนยังไม่มี ดังนั้นให้นางอยู่ในการรอคอยเป็นเวลา 1 ปีเต็มหลังจากการหายจากโรคหรือหยุดจากการให้นมบุตร นี่คือทัศนะที่ถูกต้องที่สุด และสอดคล้องกับหลักการทางศาสนบัญญัติ เพราะว่าถ้าไม่มีเหตุผลแล้ว แต่ประจำเดือนยังไม่มี ก็เปรียบเหมือนคนที่ไม่มีประจำเดือนโดยไม่ทราบสาเหตุ และถ้าประจำเดือนไม่มีโดยไม่ทราบสาเหตุ ก็ต้องให้นางรอ 1 ปีเต็ม ซึ่ง 9 เดือนนั้นเพื่อว่าการตั้งครรภ์ก็จะได้ป้องกันไว้ก่อน ส่วนอีก 3 เดือนสำหรับระยะเวลารอคอย (อิคตะฮ์) ส่วนการหายที่เกิดหลังจากทำการนิกাহ์ (แต่งงาน) โดยที่ยังไม่ได้มีเพศสัมพันธ์กัน และยังไม่ได้อยู่ตามลำพังสองต่อสอง ถือว่าไม่มีกำหนดเวลาแห่งการรอคอยใดๆ ทั้งสิ้น (อิคตะฮ์) ไม่ว่าจะมียังประจำเดือนหรือไม่ก็ตาม ดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า :

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَّةٍ تَعْتَدُونَهَا...﴾ [الأحزاب: 49]

((โอ้อับรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย! เมื่อพวกเขาได้สมรสกับบรรดาหญิงผู้ศรัทธา แล้วพวกเขาได้หย่าพวกนางก่อนที่พวกเขาจะแตะต้องตัวพวกนาง (ก็พร้อมหลับนอนกับพวกนาง) ดังนั้นสำหรับพวกเขาไม่มีสิทธิ (ที่จะให้พวกนางอยู่) ในอิคตะฮ์ โดยที่พวกเขาจะนับเวลาการอยู่ในอิคตะฮ์)) (ซูเราะฮ์ อัล-อะห์ซาบ : 49)

9. หุกุมที่ว่าด้วยการปราศจากการตั้งครรภ์ และเรื่องนี้มีคามจำเป็น เมื่อมีความจำเป็นนั้นมีความเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยจากการตั้งครรภ์ ซึ่งมีหลายประเด็นด้วยกัน คือ

เช่น เมื่อชายคนหนึ่งเสียชีวิตโดยภริยาของเขามีครรภ์ที่มีสิทธิรับมรดกจากเขา และนางก็มีสามีใหม่ ดังนั้นไม่อนุญาตสำหรับสามีคนใหม่จะมีเพศสัมพันธ์กับนางจนกว่านางจะมีประจำเดือนหรือมีการตั้งท้องจริงๆ ดังนั้นเมื่อมีการตั้งครรภ์จริง เราก็ตัดสิทธิการมีสิทธิในการรับมรดก ด้วยเหตุผลการมีอยู่ของลูกที่อยู่ในท้องในวันที่พ่อของเขาเสียชีวิต และหากนางมีประจำเดือนก็แสดงว่านางปลอดภัยจากการตั้งครรภ์ และไม่มีการรับมรดก

10. วาญิบต้องอาบน้ำยกหะดัษ ดังนั้นวาญิบสำหรับหญิงที่มีประจำเดือนต้องอาบน้ำ และทำความสะอาดทั่วเรือนร่าง เมื่อประจำเดือนสิ้นสุดลง ด้วยหลักฐานในหะดีษที่ท่านบี ที่อิลลัลลอฮุสลัยฮิวะสลัม ได้กล่าวแก่ฟาฎิมะฮ์ บินติ ออบีหุบัษช์ ว่า : "เมื่อมีประจำเดือน เธอจงหยุดละหมาด และเมื่อประจำเดือนหมด เธอก็จงอาบน้ำชำระร่างกายแล้วจงละหมาด" (รายงาน โดยอัล-บุคอรีฮ์) การชำระร่างกายที่จำเป็นนั้น อย่างน้อยที่สุดคือการชำระร่างกายด้วยน้ำให้ทั่วร่างกาย แม้กระทั่งใต้เส้นผม และจะเป็นการดีกว่า หากการชำระนั้นเป็นไปตามลักษณะการอาบน้ำที่อธิบายตามด้วยบทหะดีษ จากท่านบี ที่อิลลัลลอฮุสลัยฮิวะสลัม ซึ่งอัสมาฮ์ บินติ ซากัล ได้ถามท่านเกี่ยวกับการอาบน้ำเนื่องจากประจำเดือน และท่านบี ที่อิลลัลลอฮุสลัยฮิวะสลัม ได้กล่าวว่า : "ทุกคนในหมู่พวกเราให้ใช้น้ำ (ผสมกับ) ไบพุทรา แล้วทำการชำระร่างกายให้ดี แล้วเทน้ำลงบนศีรษะ แล้วถูไปมาอย่างแรงให้ถึงรากผม จากนั้นก็เทน้ำลงบนมัน หลังจากนั้นก็หยิบผ้าฝ้ายที่ทาน้ำหอมชะมด และทำความสะอาดด้วยมัน อัสมาฮ์ กล่าวว่า : จะใช้น้ำทำความสะอาดอย่างไร? ท่านเราะฮ์ลุลลอฮ์ กล่าวว่า (สุบฮานัลลอฮ์) อาอิชะฮ์จึงกล่าวว่า "เธอควรทาน้ำลงบนรอยเลือด" [รายงาน โดยมุสลิม] และไม่จำเป็นต้องปลงผม เว้นแต่ในกรณีที่มีดแน่นอน โดยเกรงว่าน้ำจะไหลไม่ถึงราก ด้วยหลักฐานหะดีษในเศาะฮีหฺมุสลิม จากอุมมุ สะละมะฮ์ เราะฮ์ลุลลอฮุอันฮา ซึ่งนางได้ถามท่านบี ที่อิลลัลลอฮุสลัยฮิวะสลัม ว่า : "แท้จริงฉันเป็นคนที่มีดผมแน่นมากดังนั้นเมื่อฉันต้องอาบน้ำยกหะดัษฉันต้องแกะมันออกหรือไม่? บางรายงานกล่าวว่า : อาบน้ำยกหะดัษเนื่องจากประจำเดือนและญุนุบ? ท่านบีตอบว่า : ไม่จำเป็น แค่เธอเทน้ำบนศีรษะของเธอ 3 ครั้งจากนั้นเทลงบนร่างของเธอให้สะอาด"

และประจำเดือนได้หยุดในเวลาละหมาดให้นางรีบอาบน้ำยกหะดัษ เพื่อจะได้ละหมาดในเวลาของมัน หากเป็นช่วงเดินทาง หรือ ไม่มีน้ำ หรือ ใช้น้ำไม่ได้เนื่องจากเจ็บป่วยก็ให้ทำตะขัมมุม (การใช้ดินฝุ่นแทนน้ำ) และให้อาบน้ำภายหลัง

และประจำเดือนของสตรีบางคนได้หยุดในช่วงเวลาหนึ่งของเวลาละหมาด และนางก็เลื่อนการทำความสะอาดร่างกายจนเข้าสู่อีกเวลาหนึ่ง โดยนางกล่าวว่าพวกเธอไม่สามารถชำระร่างกายได้ในเวลานี้ แต่นี้ไม่ใช่ข้อโต้แย้งหรือข้อแก้ตัว เพราะอย่างน้อยให้เธอทำความสะอาดก่อนเท่าที่ทำได้ แล้วค่อยทำความสะอาดใหม่ให้สมบูรณ์เมื่อมีความสะดวก

*

บทที่ 5 เลือดคีสติหาญะฮ์และบทบัญญัติของมัน

เลือดคีสติหาญะฮ์ คือ การไหลของเลือดอย่างต่อเนื่องโดยไม่หยุด หรือ ไม่สิ้นสุด หรือ อาจหยุดภายในระยะเวลาสั้นๆ 1-2 วันต่อเดือน

หลักฐานในกรณีที่ 1. คือสภาพที่เลือดไหลไม่หยุด ดังที่ปรากฏในหะดีษของท่านหญิง อาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา รายงานโดยอัล-บุคอรีฮ์ ท่านหญิงได้กล่าวว่า: ฟาฎิมะฮ์ บินติ อบี หุบัยษ์ ได้บอกแก่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ว่า: "แท้จริงฉันเป็นคนที่ไม่สะอาด บางรายงาน : ฉันเป็นคนที่มีเลือดไหลอย่างต่อเนื่องโดยไม่หยุด" หลักฐานในกรณีที่ 2. คือสภาพที่เลือดไหลหยุดบ้างในระยะเวลาสั้นๆ ดังที่ปรากฏในหะดีษที่ หัมมะฮ์ บินติ ญะหิซัน ครั้งหนึ่งนางไปหาท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม และได้บอกว่า: "โอ้ท่าน เราะสุลุลลอฮ์ แท้จริงฉันเป็นคนที่มีเลือดออกหนักมาก" รายงานโดยอะหมัด ออบูดาวูด และอัตติรมิซีย์ และมีรายงานจากอิหม่ามอะหมัดว่า ท่านบอกว่า เป็นสะอาดที่สะอาด และ รายงานจากอิหม่ามบุคอรีฮ์ว่า ท่านบอกว่า เป็นสะอาดที่สะอาด

ลักษณะของผู้มีเลือดคีสติหาญะฮ์:

ลักษณะของผู้มีเลือดคีสติหาญะฮ์นั้นมี 3 กรณี ดังนี้:

กรณีที่ 1 : มีระยะเวลาการมาประจำเดือนที่ชัดเจนก่อนวันอิสติหาญะฮ์ ดังนั้นในกรณีนี้ ให้นางใช้หูกุ่มของผู้ที่มีประจำเดือนปกติ และส่วนที่ต่อจากการมีประจำเดือนนั้น ถือว่าอิสติหาญะฮ์ โดยให้ถือใช้หูกุ่มของผู้ที่มีอิสติหาญะฮ์

เช่น ผู้ที่มีประจำเดือนใน 6 วันแรกของเดือน ดังนั้นเมื่อนางประสบกับภาวะเลือดคีสติหาญะฮ์ซึ่งจะไหลตลอดหลังจากนั้น โดยไม่จบสิ้น ดังนั้น 6 วันแรกของต้นเดือน นั้นเป็น ประจำเดือนส่วนเลือดที่ไหลออกหลังจากนั้น คือ เลือดคีสติหาญะฮ์ ดังที่ปรากฏในหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ซึ่งฟาฎิมะฮ์ บินติ อบี หุบัยษ์ ได้บอกแก่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ว่า: "แท้จริงฉันมีเลือดคีสติหาญะฮ์ ตัวฉันจึงไม่สะอาด

ดังนั้นฉันจะขาดละหมาดได้หรือไม่? ท่านนบี คือลัลลอฮฺอูลัยฮิอะสสลัม จึงตอบว่า "ไม่ได้เพราะเลือดดังกล่าวนั้นเป็นเลือดปกติทั่วไป แต่ต้องทิ้งละหมาดตามจำนวนวันปกติที่เธอมีประจำเดือนเท่านั้น หลังจากนั้นเธอต้องอาบน้ำและละหมาด" บันทึกโดย บุคอรีห์ และในเศาะฮิห์มุสลิม : ท่านนบี คือลัลลอฮฺอูลัยฮิอะสสลัม ได้กล่าวแก่อุมมู หะบีบะฮ์ บินดี ญะหฺซิน ว่า "เธอจงอยู่ต่อไปตราบเท่าที่ประจำเดือนของเธอมา จากนั้นจึงอาบน้ำและจงละหมาด" ดังนั้นในกรณีนี้ ให้ผู้ที่มเลือดอิสติฮาญะฮ์ ที่มีเลือดประจำเดือนปกติ ให้นางหยุดในช่วงที่มีประจำเดือนเท่านั้น หลังจากสิ้นสุดประจำเดือนแล้ว ให้นางอาบน้ำและละหมาดได้โดยไม่ต้องสนใจเลือดที่ออกมาหลังจากนั้น

กรณีที่ **2** : การที่ไม่มีประจำเดือนก่อนอิสติฮาญะฮ์ การมีเลือดอิสติฮาญะฮ์อย่างต่อเนื่องตั้งแต่แรกเริ่มที่พบเห็น ดังนั้นในกรณีนี้จำเป็นต้องอาศัยการสังเกต ซึ่งเลือดประจำเดือนนั้นจะสีเข้มออกดำ หรือ หยาบ หรือ มีกลิ่น หากพบเห็นเช่นนี้ถือว่าเป็นเลือดประจำเดือน ก็ให้ถือหูกุ่มของผู้มีประจำเดือน และหากไม่ใช่ก็ถือเป็นเลือดอิสติฮาญะฮ์ ก็ให้ถือหูกุ่มของผู้มีอิสติฮาญะฮ์

ตัวอย่าง เช่น การที่ผู้หญิงพบเห็นเลือดไหลตลอด แต่ใน **10** วันแรกเห็นเลือดสีเข้มออกดำ หลังจากนั้นเห็นเลือดเป็นสีแดง หรือใน **10** วันแรกเห็นเลือดหยาบ หลังจากนั้นเห็นเลือดนุ่มใส หรือใน **10** วันแรกพบเลือดมีกลิ่นประจำเดือน หลังจากนั้นพบว่าไม่มีกลิ่น ดังนั้นในตัวอย่างแรกเห็นเลือดสีเข้มนั้นให้ถือเป็นประจำเดือน ในตัวอย่างที่สองเห็นเลือดหยาบให้ถือเป็นประจำเดือน ในตัวอย่างที่สามมีกลิ่นเป็นประจำเดือน ให้ถือเป็นประจำเดือน และเลือดอื่นจากนั้นเป็นเลือดอิสติฮาญะฮ์ ด้วยหลักฐานหะดีษซึ่งท่านนบี คือลัลลอฮฺอูลัยฮิอะสสลัม ได้กล่าวแก่ ฟาติมะฮ์ บินดี อิบ์นูบัชชั ว่า : "เลือดประจำเดือนจะเป็นสีดำ ดังนั้นหากเป็นเช่นนั้นก็ให้เธองดละหมาด แต่ถ้าไม่ใช่ก็จงอาบน้ำละหมาดและจงละหมาด เพราะมันคือเหงื่อที่ออกเป็นเลือด" รายงานโดยอบูดาอูด อันนะสาอีย์ และอิบนุหิบบาน และอัลหากิม กล่าวว่า : เป็นหะดีษที่เศาะฮิห์ และหะดีษนี้

แม้ว่าสาขารายงานและตัวบทมีตำหนิ แต่ก็เป็นที่ยอมรับโดยนักวิชาการ ขอให้พระผู้เป็นเจ้าของทรงเมตตาต่อพวกเขา และเป็นการศึกษาการไปใช้หุ้ตามประเพณีของผู้หญิงส่วนใหญ่

กรณีที่ 3 : ไม่มีประจำเดือนที่ชัดเจน และไม่สามารถแยกแยะระหว่างเลือดได้ว่าอันไหนเป็นเลือดประจำเดือนและอันไหนเป็นเลือดอิตติหาญะฮ์เพราะเลือดมีคุณลักษณะและเป็นสีเดียวตั้งแต่แรก ดังนั้นในกรณีเช่นนี้ ให้ยึดตามหลักปกติของสตรีทั่วไป คือ ให้ถือว่าเป็นเลือดประจำเดือนใน **6 -7** วัน โดยนับจากวันแรกที่เริ่มมีเลือด ส่วนเลือดที่ออกมาหลังจาก **6 -7** วัน ให้ถือว่าเป็นเลือดอิตติหาญะฮ์ ตัวอย่างเช่น ถ้านางเริ่มมีเลือดออกมาในวันที่ **5** ของเดือน และเลือดนั้นออกมาทุกวันไม่หยุด โดยไม่มีความแตกต่างใดๆ ทั้งสี กลิ่น และอื่นๆ ดังนั้น ประจำเดือนของนางคือ **6 -7** วันนับจากวันที่ **5** ของทุกเดือน ด้วยหลักฐานจากหะดีษ ของหัมมะฮ์ บินดี ญะหฺซิน เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ซึ่งนางได้กล่าวแก่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ว่า : **"โอ้เราะฮ์ลุลลอฮ์ ฉันเป็นคนที่มีประจำเดือนหนัก ท่านมีความเห็นอย่างไรบ้าง? มันทำให้ฉันไม่อาจจะระหมาดและถือศีลอดได้** ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม จึงได้ตอบว่า : **"ฉันจะบอกลักษณะการใช้ก่อนสำคัญโดยให้ เรืองนำคำลิวางที่อวัยวะเพศ เพราะมันจะทำให้เลือดหยุดได้"** นางกล่าว **"มันมากกว่าที่จะทำเช่นนั้นได้"** ซึ่งในหะดีษนี้ท่านกล่าวว่า : แท้จริงมันเป็นการผลักดันอย่างหนึ่งจากบรรดาการผลักดันของชัยฏอน ดังนั้น เธอจึงนับการมาประจำเดือนของเธอเพียง **6-7** วันเท่านั้นพอ ซึ่งมันก็อยู่ในความรู้ของอัลลอฮ์ ต่อจากนั้นเธอจึงอาน้ำจันเธอเห็นว่ามันสะอาดแล้วก็จึงทำการระหมาดได้ เป็นเวลา **23** คืนหรือ **24** คืน และกลางวันด้วยและจงถือศีลอด" หะดีษรายงานโดย อะหมัด อิบูดาวูด และอัตติรมิซีย์ โดยกล่าวว่าหะดีษนี้เป็นหะดีษเศาะฮิห์ และมีการกล่าวว่าอิหม่ามอะหมัดบอกว่ามันเป็นหะดีษที่เศาะฮิห์ และจากบุคอรีย์บอกว่า เป็นหะดีษที่หะซัน คำกล่าวที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า : **6 -7** วันนั้น ไม่ใช่เป็นการให้ถือปฏิบัติ แต่เป็นการสอนให้พิจารณาว่า อันไหนมีความใกล้เคียงกันมากที่สุด ทั้งรูปร่าง หน้าตา อายุ และความปกติทางมดลูก และอันไหนมีความใกล้เคียงกันมากที่สุดในเรื่องเลือดประจำเดือนอย่างนี้ เป็นต้น

ดังนั้น ถ้าเห็นว่ามีเลือดเพียง 6 วันก็ให้ช็ดเอา 6 วัน และถ้ามีเลือดเพียง 7 วันก็ให้ช็ดเอา 7 วัน

สภาพของผู้ที่มีความคล้ายกับผู้มีเลือดอิตติหาญะฮ์:

ผู้หญิงอาจมีเหตุผลที่ทำให้เลือดออกทางช่องคลอด เช่น การผ่าตัดในมดลูกหรืออื่นๆ ซึ่ง มีอยู่ 2 ประเภท คือ:

ประเภทที่ 1 : เป็นที่รู้กันว่าไม่สามารถมีประจำเดือนได้หลังการผ่าตัด เช่น เมื่อต้องผ่าตัดเอามดลูกออก หรือ อุดตันทำให้ไม่มีเลือดออกมา ดังนั้นหุฎมสำหรับหญิงประเภทนี้ จะใช้หุฎมของผู้ที่มีเลือดอิตติหาญะฮ์ไม่ได้ แต่ให้ใช้หุฎมของผู้ที่มีน้ำสีเหลือง หรือ สีน้ำตาลหลังจากที่สะอาดแล้ว ดังนั้นนางต้องไม่ทิ้งละหมาด และไม่ทิ้งการถือศีลอด สามารถมีเพศสัมพันธ์กับนางได้ และนางก็ไม่จำเป็นต้องอาบน้ำยกหะดัษ แต่จำเป็นต้องทำความสะอาดก่อนละหมาด และปกปิดอวัยวะเพศด้วยผ้าลี(ผ้าอนามัย) เพื่อไม่ให้เลือดออกมา จากนั้นให้ทำการอาบน้ำละหมาด และต้องอาบน้ำละหมาดเมื่อถึงละหมาดเท่านั้น หากเกี่ยวกับละหมาด 5 เวลา แต่ถ้าเกี่ยวกับละหมาดสุนันก็ให้ทำการอาบน้ำละหมาดเมื่อนางต้องการจะละหมาดนั้น

ประเภทที่ 2 : ไม่สามารถรู้ได้ว่า หลังการผ่าตัดแล้วจะมีประจำเดือนมาอีกหรือไม่ ดังนั้นหุฎมของผู้ที่อยู่ในประเภทนี้ ให้ใช้หุฎมของผู้ที่มีเลือดอิตติหาญะฮ์ ด้วยหลักฐานคำกล่าวของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม แก่ฟาติมะฮ์ บินตี อับิหุบัษษ ว่า: **"นั่นมันแค่ตกเลือด ไม่ใช่ประจำเดือน ดังนั้น ถ้าประจำเดือนมาก็จงหยุดละหมาด"** เพราะคำที่ท่านกล่าวว่า: **"ถ้าประจำเดือนมา"** ซึ่งให้เห็นว่าหุฎมของผู้ที่มีเลือดอิตติหาญะฮ์นั้น ถูกใช้กับผู้ที่มิมีประจำเดือน ซึ่งอาจมาหรือ ไม่มาก็ได้ ส่วนผู้ที่ไม่มีประจำเดือน เลือดนั้นจะถือว่าเป็นแค่การตกเลือดในทุกกรณี

หุฎมต่างๆ ของอิตติหาญะฮ์:

เราได้เรียนรู้มาแล้วว่า เมื่อไหร่จะถือว่าเป็นเลือดประจำเดือนและเมื่อไหร่จะถือว่าเป็นเลือดอิสติหาญะฮ์ ดังนั้นเมื่อเห็นเป็นเลือดประจำเดือนก็จงใช้หุญม์ของผู้มีประจำเดือน และเมื่อเห็นเป็นอิสติหาญะฮ์ก็จงใช้หุญม์ของผู้มีอิสติหาญะฮ์

และหุญม์ที่สำคัญของการมีประจำเดือนก็ได้ถูกกล่าวถึงแล้ว

สำหรับหุญม์หญิงที่มีเลือดอิสติหาญะฮ์ให้ถือหุญม์เดียวกับหญิงบริสุทธิ์ทั่วไป ไม่มีความแตกต่างระหว่างหญิงที่มีเลือดอิสติหาญะฮ์กับหญิงบริสุทธิ์ทั่วไป ยกเว้นสิ่งต่อไปนี้:

1. เธอต้องอาบน้ำละหมาดทุกครั้งเวลาการละหมาด ด้วยหลักฐานที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลิม ได้กล่าวแก่ ฟาฎิมะฮ์ บินตี อิบิหุบัยซ์ ว่า : **"หลังจากนั้นให้เธออาบน้ำละหมาดในทุกเวลาละหมาด"** รายงานโดยอัล-บุคอรีฮ์ในหัวข้อ การชำระเลือด หมายถึงนางจะต้องไม่อาบน้ำละหมาดสำหรับการละหมาดที่มีเวลากำหนดตายตัว (ละหมาด 5 เวลา) นอกจากเมื่อเวลาละหมาดนั้นได้มาถึงแล้วเท่านั้น ส่วนการละหมาดอื่นที่ไม่ใช่ละหมาดที่มีเวลากำหนด ก็ให้นางอาบน้ำละหมาดเมื่อนางจะทำการละหมาดนั้นๆ 2. เมื่อนางต้องการจะอาบน้ำละหมาดให้นางล้างเลือดออกให้หมดก่อน และให้ใช้ผ้าอนามัยเพื่อป้องกันเลือดไหล ด้วยหลักฐานจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลิม ซึ่งท่านได้กล่าวแก่หัมซะฮ์ว่า : **"ฉันจะบอกลักษณะการใช้ก้อนสำลีโดยให้ เธอจงนำสำลีวางที่อวัยวะเพศ เพราะมันจะทำให้เลือดหยุดได้ นางกล่าวว่ามันมากกว่าที่จะทำเช่นนั้นได้ ท่านกล่าวว่า: ถ้าเช่นนั้นก็จงใช้ผ้า นางบอกว่า "มันมากกว่าที่จะทำเช่นนั้นได้ ท่านกล่าวว่า "ถ้าเช่นนั้นก็จงเอาผ้าอนามัยซับไว้ในที่ๆ เลือดไหลออกมาในลักษณะใส่บังเหียนม้า"** อัล-หะดีษ และสิ่งที่ยังออกมาหลังจากนั้นถือว่าไม่มีผลใดๆ สำหรับนาง ด้วยหลักฐานที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลิม แก่ฟาฎิมะฮ์ บินตี อิบิหุบัยซ์ ว่า : **"จงออกห่างจากการละหมาดในช่วงที่เธอมีประจำเดือน หลังจากนั้นจงอาบน้ำและอาบน้ำละหมาดในแต่ละเวลาละหมาด แม้ว่าเธอจะมีเลือดหยดลงบนเสื้อก็ตาม"** รายงานโดยอะห്മัด และอิบนุมาญะฮ์ 3. การมีเพศสัมพันธ์ เป็นที่ขัดแย้งกันในหมู่นักวิชาการว่าเป็นที่อนุญาต หากไม่

เกรงว่าจะเกิดอันตราย และความเห็นที่ถูกต้องที่สุดคือ เป็นที่อนุญาตโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ
ทั้งนี้เพราะในสมัยท่านนบี คือลัดลอสุลัยฮะฮ์ สตรีที่มีเลือดคืดหาญะฮ์มีเป็น
สิบๆ คน กระนั้นท่านก็ไม่ได้มีการห้ามการมีเพศสัมพันธ์กับพวกนางแต่อย่างใด และเอ
กองค์อัลลอฮ์ยังได้ทรงตรัสอีกว่า : " **ดังนั้นพวกเจ้า จงห่างไกลจากหญิง ในขณะที่มี
ประจำเดือน**" ซึ่งเป็นหลักฐานที่แสดงว่าไม่ควรห่างไกลพวกนางยกเว้นในช่วงที่พวกนาง
มีประจำเดือนเท่านั้น และเนื่องจากการได้มีการอนุญาตให้ละหมาด ดังนั้นการมี
เพศสัมพันธ์จึงถือว่าเรื่องเล็กน้อย ส่วนการเปรียบเทียบการมีเพศสัมพันธ์กับพวกนาง
เหมือนกับการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่มีประจำเดือนนั้นไม่ถูกต้อง เพราะไม่เหมือนกันแม้ผู้
กล่าวห้ามก็อุปมาเปรียบเทียบไม่ถูกกับข้อแตกต่าง

*

บทที่ 6 เลือดหลังคลอดบุตรและบทบัญญัติของมัน

อันนิฟาต : เลือดที่ไหลออกเนื่องจากมดลูกคลายตัวจากการคลอดบุตรทั้งที่ไหลออกมาพร้อมกับทารกคลอด ก่อนหรือหลังคลอด หรือ 2-3 วันก่อนคลอด

ซัยคุลอิสลาม อิบน์ คัยมียะฮ์ ได้กล่าวว่า :

"สิ่งที่เธอเห็นหลังการคลอดบุตรนั้นคือ นิฟาต (เลือดหลังคลอดบุตร) " โดยที่ไม่ได้ระบุว่า 2 หรือ 3 วัน ซึ่งหมายถึงเลือดที่ไหลออกหลังการคลอดบุตร หากไม่แล้วจะไม่ถือว่าเป็นเลือดหลังคลอด (นิฟาต) นักวิชาการต่างขัดแย้งกันในระยะเวลาของมันว่าสิ้นสุดกี่วันและนานสุดกี่วัน?

ซัยค์ ตะกีษุดดีน ได้กล่าวในหนังสือของท่านเกี่ยวกับชื่อเรียกที่มีความเกี่ยวข้องกับบทบัญญัติทางศาสนา (หน้า : 37) : และนิฟาต (เลือดหลังคลอดนั้น) ไม่มีการกำหนดระยะเวลาที่ชัดเจนมากนักยี่สิบวัน สมมุติว่านางพบเห็นเลือดไหลออกมาได้ 40 หรือ 60 หรือ 70 วันแล้วมันก็สิ้นสุด นั่นคือเลือดนิฟาต แต่ถ้ามันมีต่อเนื่องอีกโดยไม่สิ้นสุดนั้นเป็นเลือดเสีย(อิสติฮาฎะฮ์) ดังนั้นโดยปกติแล้วระยะเวลาที่สิ้นสุดโดยทั่วไป คือ 40 วันก็จะสิ้นสุดแล้ว ดังที่มีในหลักฐานที่ถูกรับทักไว้

ผมว่า: ในกรณีแบบนี้ถ้าเลือดของนางออกมาเกิน 40 วัน และนางมักมีเลือดออกภายหลังจากนั้น หรือมีสัญญาณปรากฏให้เห็นก่อนสิ้นสุด ดังนั้นให้นางรองจนกว่าเลือดจะสิ้นสุด มิฉะนั้นแล้วให้นางอาบน้ำกหะดัษเมื่อครบ 40 วัน และถ้าไปชนกับการมีประจำเดือน (เมื่อครบ 40 วัน) ก็ให้นางรองจนกว่าจะหมดประจำเดือน และถ้ามันหยุดหลังจากนั้น (หลังประจำเดือน) ก็จะทำให้นางเข้าสู่ภาวะปกติของนาง ดังนั้นให้นางปฏิบัติตนตามภาวะปกติของนาง แต่ถ้ามันยังไม่หยุด นั่นก็แปลว่านางเป็นผู้ที่มีเลือดเสีย (เลือดอิสติฮาฎะฮ์) ดังนั้นให้นางยึดหุกุมของผู้ที่มีเลือดอิสติฮาฎะฮ์

ถ้านางสะอาดโดยเลือดหยุดไหลก่อนถึง 40 วันก็ถือว่านางสะอาด ดังนั้นให้นางอาบน้ำ ละหมาด ถือศีลอด และสามารถหลับนอนกับสามีได้ นอกจากว่าการหยุดเลือดไม่ถึงวัน ซึ่งจะไม่มีการนับใดๆ สำหรับนาง ซึ่งซัยด์ ตะกียูคติน ได้กล่าวในหนังสือ อัล-มุฆนีย์

และจะไม่ถือว่าเป็นเลือดนิฟาสนอกจาก เมื่อมีการคลอดออกมาเป็นทารกชัดเจน ดังนั้นหากคลอดออกมาเป็นก้อนเนื้อโดยไม่เป็นทารกที่สมบูรณ์ เลือดนั้นก็ถือว่าไม่เป็นนิฟาส แต่เป็นการตกเลือด ดังนั้นหุ้มนั้นจะเป็นหุ้มนของผู้ที่มีเลือดอิสติหาเงาะห์ โดยปกติครรภ์จะเป็นทารกเต็มตัวอย่างสมบูรณ์เมื่อได้เวลา 90 วัน หรืออย่างต่ำ 80 วัน

ท่านอัล-มัดดี (มััจญิดีน อิบน์ คัยมียะฮ์) ได้กล่าวว่า : ดังนั้นวันไหนที่นางมีเลือดก่อนนั้นก็ไม่ต้องไปสนใจมันและหากมาหลังจากนั้นให้นางงดละหมาด งดการถือศีลอด หลังจากนั้นหากมาหลังคลอดบุตรแล้วพบว่าไม่ตรงตามที่ปรากฏ ให้นางหยุดจากการกระทำนั้น แต่ถ้าหากว่า ไม่มีสิ่งใดขัดกัน ก็ให้นางถือหุ้มนั้นตามที่ปรากฏชัด โดยไม่ต้องย้อนกลับไป (ได้กล่าวไว้ในการอธิบายของหนังสือ อัลอิกนาศ)

หุ้มนิฟาสนั้น (หลังคลอด)

หุ้มนิฟาสนั้นหลังคลอดเหมือนกับเลือดประจำเดือนทุกประการ ยกเว้นในบางประการดังต่อไปนี้:

1. ช่วงการรอคอย (อิคตะฮ์) จะเกิดขึ้นด้วยการหย่า ไม่ใช่ด้วยการมีเลือดนิฟาสนั้น หากการหย่านั้นได้เกิดขึ้นก่อนการคลอดบุตร อิคตะฮ์นั้นก็สิ้นสุดด้วยการคลอดไม่ใช่เพราะการมีนิฟาสนั้น หากการหย่านั้นได้เกิดขึ้นหลังการคลอดบุตร อิคตะฮ์ก็จะนับจากการมีประจำเดือนดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

2. ช่วงเวลาอิลาล์ ซึ่งจะนับเอาเวลาการมีประจำเดือน แต่ไม่ได้นับเอาเวลาจากการมีนิฟาสนั้น

อิลาล์ หมายถึง การที่สามีสาบานตนว่าจะงดการมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของตนชนิดถาวร หรือเป็นเวลาที่มากกว่า 40 วัน ดังนั้นเมื่อเขาได้สาบานไปแล้วแต่ภรรยาอยากให้เขา

มีเพศสัมพันธ์กับนาง ดังนั้นจำเป็นที่สามีจะต้องรอให้ครบกำหนด **4** เดือนก่อนจึงจะมีเพศสัมพันธ์กันได้ เมื่อครบแล้วก็จำเป็นต้องมีเพศสัมพันธ์หรือไม่ก็แยกจากกันด้วยการขอโดยภริยา ดังนั้นในช่วงนี้หากนางต้องเผชิญกับเลือดนิฟาสก็จะไม่นับมัน ในสิทธิของสามีแต่ละนับเพิ่มจาก **4** เดือนนั้นตามจำนวนวันของนิฟาส ซึ่งจะต่างจากเลือดประจำเดือน เพราะเวลาของมันนั้นจะถูกนับ ในสิทธิของสามี

3. การบรรลุนิสภาพจะถือจากการมีประจำเดือนไม่ใช่การมีนิฟาส เพราะผู้หญิงมีอาจมีครรภ์ได้จนกว่าจะมีประจำเดือน ดังนั้นการบรรลุนิสภาพจึงถือจากการมีเลือดประจำเดือนออกมา

4. เลือดประจำเดือนถ้ามันหยุดแล้วกลับมาใหม่ซึ่งแน่นอนนั่นคือเลือดประจำเดือน เช่น ถ้าปกตินางจะมีประจำเดือน **8** วัน แต่นางมีแค่ **4** วัน หยุด **2** วัน และกลับมามีอีกในวันที่ **7-8** ดังนั้นเลือดที่มาใหม่นี้แน่นอนว่าเป็นเลือดประจำเดือน และสำหรับนางก็ให้ใช้หุ้มนของผู้มีประจำเดือน ส่วนเลือดหลังคลอดนั้น หากหยุดก่อน **40** วัน แล้วกลับมาใหม่อีกครั้งใน **40** วันนั้น ถือเป็นสิ่งคลุมเครือ ดังนั้นจำเป็นสำหรับนางต้องละหมาดและถือศีลอดที่วาญิบสำหรับนาง และเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับเธอ คือทุกอย่างที่เป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับสตรีมีประจำเดือนยกเว้นสิ่งที่เป็นของวาญิบให้ทำ และให้นางทำการชดสิ่งทีนางได้ทำไปในขณะที่มีเลือดนั้นออกมา ดังที่ผู้มีประจำเดือนชดหลังจากนางสะอาดแล้วนี้คือทัศนะอันเป็นที่รู้จักกันของบรรดานักปราชญ์แห่งมัซฮับหะนาบิละฮ์

และทัศนะที่ถูกต้องที่สุดคือ ถ้าเลือดนั้นกลับมาในช่วงเวลาที่เป็นไปได้ว่ามันจะเป็นเลือดนิฟาส ดังนั้นให้ถือว่ามันคือนิฟาส แต่ถ้าเลือดนั้นกลับมาในช่วงเวลาอื่นจากนั้น ให้ถือว่าเป็นประจำเดือน และหากมันออกมาตลอดก็ให้ถือเป็นเลือดอิสติฮาญะฮ์

และนี่คือทัศนะที่มีความใกล้เคียงกับทัศนะที่ถูกกล่าวในหนังสืออัล-มุฆนียะฮ์ซึ่งอิหม่ามมาลิกกล่าวว่า : มาลิกได้กล่าวไว้ว่า " ถ้านางมีเลือดอีกหลังจากหยุดไปแล้ว **2-3** วัน : นั่นคือเลือดนิฟาส และถ้าไม่เช่นนั้น แสดงว่ามันคือเลือดประจำเดือน " และทัศนะนี้เป็น

ทัศนะที่เลือกโดยซัยคุลอุสลาม อิบน์ ตัยมียะฮ์ ตามความเป็นจริงแล้ว ไม่มีคำว่า เลือดที่คลุมเครือ และสิ่งที่คลุมเครือนั้นเป็นเรื่องที่เหตุผลที่มนุษย์จะมีเหตุผลที่แตกต่างกัน ตามความรู้และความเข้าใจของพวกเขา ส่วนอัลกุรอานและสุนนะฮ์นั้นมันชัดเจนทุกอย่าง (ไม่มีสิ่งคลุมเครือ) และอัลลอฮ์ผู้ทรงฤทธานุภาพไม่ได้กำหนดให้ถือศีลอด 2 ครั้งหรือเฆาะวาฟ 2 ครั้ง เว้นแต่มีความบกพร่องเกิดขึ้นกับครั้งที่หนึ่ง ก็จะมีการกำหนดให้ชดใช้กันไป ส่วนภาคปฏิบัตินั้นจะขึ้นอยู่กับกำลังความสามารถ หากได้ปฏิบัติตามกำลังความสามารถของตนแล้ว ความรับผิดชอบก็จะหลุดพ้น ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿لَا يُكْفَى اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا...﴾ [البقرة: 286]

((อัลลอฮ์ไม่ทรงวางภาระให้แก่นมนุษย์ด้วยความรับผิดชอบที่หนักเกินกว่าที่เขาจะแบกรับได้)) (ซูเราะฮ์ อัลบะเกาะเราะฮ์ : 286) อัลลอฮ์ตรัสว่า :

﴿فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ...﴾ [التغابن: 16]

((ดังนั้นจงยำเกรงอัลลอฮ์เท่าที่พวกเจ้ามีความสามารถ)) (ซูเราะฮ์ อัล-ตะฆอบูน : 16)

5. หญิงที่มีประจำเดือน เมื่อนางสะอาดก่อนช่วงปกติ สามิฆของนางสามารถมีเพศสัมพันธ์กับนางได้โดยไม่มีที่นารังเกียจแต่อย่างใด ส่วนเลือดนิฟาสนั้น ถ้านางสะอาดก่อน 40 วัน จะเป็นที่น่ารังเกียจที่จะมีเพศสัมพันธ์กับนางตามทัศนะที่มีชูรูในมัซฮับ แต่ทัศนะที่ถูกต้องที่สุดแล้ว คือ ไม่เป็นที่น่ารังเกียจแต่อย่างใดที่จะมีเพศสัมพันธ์กับนาง และมันเป็นทัศนะของนักวิชาการส่วนใหญ่ เพราะคำว่ามักรูฮ์นั้น (ที่บอกວ່ານ่ารังเกียจนั้น) เป็นหุกุมทางศาสนา ซึ่งจำเป็นต้องมีหลักฐาน ซึ่งไม่มีหลักฐานอันใดในกรณีนี้ นอกเหนือจากสิ่งที่รายงานโดยอิหม่ามอะหมัดจากอุษมาน บิน อบี อัล-อาษ ซึ่งภรรยาของเขาได้ไปหาเขาก่อนครบกำหนด 40 วัน เขาจึงได้กล่าวแก่เธอว่า : " เธออย่าเข้ามาใกล้ฉัน " ซึ่งหลักฐานนี้ไม่ได้บ่งบอกถึงมักรูฮ์ (น่ารังเกียจ) ทั้งนี้เพราะว่าบางทีเขาแค่ป้องกัน

ไว้เนื่องจากไม่มั่นใจว่าเธอสะอาดแล้ว หรือ อาจเป็นการกระตุ้นเลือดเนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์ หรือ เหตุผลอื่นๆ วัลลอสูอะดั้ม

*

บทที่ 7 การใช้ยาระงับหรือเร่งการมีประจำเดือน และการ คุมกำเนิดหรือการทำแท้ง

การใช้สิ่งที่จะช่วยระงับการมีประจำเดือนสามารถทำได้ด้วยเงื่อนไข 2 ประการ :

1. จะต้องไม่เป็นอันตราย ดังนั้นถ้าใช้แล้วเป็นอันตราย ก็ไม่เป็นที่อนุญาต เนื่องจากอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงตรัสว่า :

﴿... وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ...﴾ [البقرة: 195]

((และจงอย่าโยนตัวของสุเจ้าเองลงไปสู่ความพินาศด้วยมือของตัวเอง)) (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 195)

﴿... وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا﴾ [النساء: 29]

(และจงอย่าฆ่าตัวของพวกเจ้าเอง แท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงเมตตาต่อพวกเจ้าเสมอ) (ซูเราะฮ์ อัน-นิสาอ์ : 29)

2. จะต้องได้รับอนุญาตจากสามี กล่าวคือ ถ้านางยังอยู่ในช่วงเวลาที่รอกอย (อิดดะฮ์) ซึ่งเป็นช่วงที่นางยังอยู่ภายใต้การดูแลของสามี ดังนั้นถ้านางใช้ยาระงับประจำเดือน จะทำให้ช่วงเวลาที่รอกอย (อิดดะฮ์) ของนางจะเพิ่มมากขึ้น และจะทำให้สามีต้องรับผิดชอบเรื่องนฟเกาะฮ์เพิ่มขึ้นเช่นกัน ดังนั้นในสถานการณ์เช่นนี้ จึงไม่เป็นที่อนุญาต ยกเว้นหากนางได้รับอนุญาตจากสามีแล้วเท่านั้น และเช่นเดียวกันนั้น คือ หากการใช้ยาระงับการมีประจำเดือนจะส่งผลต่อการระงับการตั้งครรภ์ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องการขออนุญาตจากผู้เป็นสามี ยกเว้นในกรณีที่ทำเป็นเท่านั้น ทั้งนี้การปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามธรรมชาติ นั้นย่อมดีต่อสุขภาพและความปลอดภัย

การใช้ยาเร่งการมีประจำเดือนสามารถทำได้ด้วยเงื่อนไข 2 ประการ :

1. จะต้องไม่มีเจตนาเพื่อหนีจากการกระทำสิ่งที (วาญิบ) เช่น การใช้ยาเร่งการมีประจำเดือนเมื่อใกล้ถึงระมะฎอนเพื่อจะได้ไม่ต้องถือศีลอด หรือ เพื่อจะได้ไม่ต้องละหมาด เป็นต้น

2. จะต้องได้รับอนุญาตจากสามี ทั้งนี้เพราะการมีประจำเดือนนั้นจะทำให้สามีของนางไม่อาจมีความสุขกับนางได้เต็มที่ ดังนั้น ไม่อนุญาตทำสิ่งที่ยับยั้งสิทธิ์ของเขานอกจากด้วยการได้รับการอนุญาตจากเขา และหากนางเพ่งหย่าร้างกัน การกระทำสิ่งนั้นจะทำให้เกิดการกลับคืนดีของสามีนั้นหลุดไปอย่างรวดเร็ว หากเป็นการหย่ากันที่สามารถคืนดีกันได้

ส่วนการคุมกำเนิดนั้นมีอยู่ 2 ประเภท :

1. ประเภทถาวร ซึ่งเป็นที่ต้องห้ามเพราะเป็นการตัดการตั้งครรภ์จะทำให้การสืบสกุลนั้นลดน้อยลง ซึ่งเป็นที่ขัดกับเจตนารมณ์แห่งบทบัญญัติของศาสนาอย่างชัดเจนที่สนับสนุนให้มีการเพิ่มจำนวนประชาชาติ และไม่สามารถรับประกันได้ว่าลูกที่มีอยู่นั้นจะมีชีวิตที่ยืนยาวซึ่งอาจทำให้นางต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวได้ในอนาคต

2. ประเภทชั่วคราว อาจด้วยเหตุผลที่ว่า นางมีลูกหลายคนแล้วและต้องการที่จะคุมกำเนิดโดยจะกำหนดให้มีการตั้งครรภ์ทุกๆ 2 ปีเป็นต้น ซึ่งประเภทนี้ ถือว่า เป็นที่อนุญาต ด้วยเงื่อนไข คือ ต้องได้รับอนุญาตจากผู้ที่เป็สามี และการคุมกำเนิดดังกล่าวนี้ ต้องไม่มีผลข้างเคียงใดๆ ต่อตัวเธอ ด้วยหลักฐานที่บรรดาเสาะหาบะฮ์ทั้งหลายได้ปฏิบัติการหลังนอกกัน ในสมัยนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม อย่างเป็นทางการโดยทั่ว ด้วยวัตถุประสงค์ไม่ขอใ้บรรดาภรรยาตั้งครรภ์ ในขณะที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม ก็ได้ห้ามแต่อย่างใด

ส่วนการทำแท้งนั้นมีอยู่ 2 ชนิด :

1. การมีเจตนาเพื่อกำจัดทารก ในกรณีนี้หากทำหลังจากการเป่าวิญญาณไปแล้ว ถือว่า เป็นที่ต้องห้าม (หะรอม) อย่างไม่มีข้อสงสัยใดๆ ทั้งสิ้น เพราะเป็นการฆ่าคนบริสุทธิ์โดยไม่มีเหตุผล และการฆ่าผู้บริสุทธิ์นั้นเป็นที่ต้องห้ามด้วยหลักฐานจากอัลกุรอาน อัลหะดีษ

และมติของนักปราชญ์ทั้งหลาย และหากทำก่อนการเป่าวิญญาณ กรณีนี้เป็นที่ขัดแย้งกันในบรรดานักวิชาการ บางคนบอกว่าสามารถทำได้ และบางคนบอกว่าไม่อนุญาต บางคนบอกว่า : ทำได้ตราบดีที่ยังไม่ได้เป็นอะละเกาะห์ คือ อายุครรภ์ยังไม่ถึง 40 วัน บางคนบอกว่า : ทำได้ตราบดีที่ยังไม่ออกเป็นรูปเป็นร่างของมนุษย์อย่างชัดเจน

การเลือกปฏิบัติที่ดีที่สุด คือ ไม่อนุญาตทำแท้ง ยกเว้นในกรณีที่เป็น เช่น หากแม่ป่วยหรือมีปัญหาสุขภาพที่ไม่อาจตั้งครรภ์ได้เป็นต้น ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ถือว่าเป็นที่อนุญาตให้ทำแท้งได้ ถึงกระนั้นก็ตาม ถ้าหากเลยไปแล้วช่วงหนึ่งซึ่งทารกได้ปรากฏเป็นรูปเป็นร่างแล้วก็ไม่อนุญาตเช่นกัน วัลลอฮุอะลัม

2. ไม่มีเจตนาเพื่อกำจัดทารก ถือว่าเป็นที่อนุญาต โดยสามารถกระทำให้ทารกแท้งออกมาเมื่อครบกำหนดการตั้งครรภ์ หรือ ใกล้กำหนดคลอดและไม่ทำให้เกิดอันตรายใดๆ ต่อผู้เป็นมารดาและเด็ก และไม่จำเป็นต้องผ่าตัด แต่หากจำเป็นต้องผ่าตัด ดังนั้นในประเด็นแบบนี้มี 4 กรณีด้วยกันดังนี้ :

1. มารดาและลูกในครรภ์มีชีวิตทั้งสอง ดังนั้นไม่อนุญาตให้มีการผ่าตัดเว้นแต่มีเหตุจำเป็น คือคลอดยากและจำเป็นต้องผ่าตัด เพราะร่างกายเป็นอะมานะฮ์ที่ต้องดูแลไว้อย่างดี จึงไม่อนุญาตกระทำการใดๆ นอกจากในสิ่งที่ประ โยชน์อันยิ่งใหญ่เท่านั้น และบางทีเขาอาจคิดว่ามันไม่อันตรายแต่สิ่งที่เกิดขึ้นจริงนั้นมันอาจตรงกันข้ามก็ได้

2. ทั้งมารดาและทารกในครรภ์เสียชีวิตแล้ว ในกรณีเช่นนี้ไม่อนุญาตให้ทำการผ่าตัดเนื่องด้วยไม่มีความจำเป็นใดๆ

3. มารดามีชีวิตและทารกในครรภ์นั้นเสียชีวิตแล้ว ดังนั้นอนุญาตให้ทำการผ่าตัดเอาทารกออกได้ เพราะเกรงว่าจะเกิดอันตรายแก่มารดา เพราะปกติแล้ว - วัลลอฮุอะลัม- หากทารกในครรภ์เสียชีวิตแล้วแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่มันจะออกมาหากไม่มีการผ่าตัด เพราะการอยู่ในครรภ์ต่อไปของทารกนั้นอาจทำให้ปัญหาไม่สามารถมีลูกอีกในอนาคต

และจะเป็นเรื่องลำบากสำหรับนาง และอาจทำให้นางต้องอยู่อย่างไม่มีสามีหากนางเป็นหญิงที่อยู่ใกลคคะธจากสามีคนก่อน (เป็นผลจากการที่ถูกขังอยู่ในห้อง)

4. มารดาเสียชีวิตแล้วแต่ทารกในครรภ์ยังมีชีวิตอยู่ ดังนั้นหากไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ ก็ไม่อนุญาตให้ทำการผ่าตัด

และถ้าโอกาสการมีชีวิตนั้นมี เช่นถ้าบางส่วนออกมา ก็ให้ทำการผ่าท้องแม่เพื่อเอาส่วนที่เหลือออกมา และถ้าไม่มีส่วนใดออกมาเลย บรรดาผู้รู้ของเรา ได้กล่าวว่า: "ไม่อนุญาตผ่าท้องของมารดาเพื่อเอาทารกในครรภ์ออก เพราะถือว่าเป็นการละเมิดเกียรติ (ทำร้าย)" แต่ทศนะที่ถูกต้อนั้น คือ อนุญาตให้ผ่าท้องได้ หากไม่มีทางอื่นนอกจากทางนั้นทางเดียว และนี่เป็นทศนะที่อิบนุ ซุบัยเราะฮ์ ได้เลือกไว้ ซึ่งเขาได้กล่าวในหนังสือ อัล-อินซอฟว่า: มันเป็นที่ดีที่สุด ฉะนั้นกล่าวว่า: โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคของเราในปัจจุบัน การผ่าตัดจะไม่ถือว่าการละเมิดหรือการทำร้ายใดๆ เพราะเมื่อผ่าแล้วก็เย็บกลับได้ และศักดิ์ศรีของคนเป็นนั้นยิ่งใหญ่กว่าศักดิ์ศรีของคนตาย และการช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ให้รอดจากภัยอันตรายนั้นเป็นวาญิบ และทารกในครรภ์นั้นเป็นผู้บริสุทธิ์ ดังนั้นจำเป็นต้องทำการช่วยเหลือ อัลลอฮ์ทรงรอบรู้ที่ดียิ่งกว่า

หมายเหตุ: กรณีต่างๆ ที่อนุญาตให้ทำแท้งข้างต้นนั้นจำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากผู้เป็นเจ้าของการมีครรภ์ซึ่งในที่นี้ คือ สามี

และนี่คือบทส่งท้ายของงานเขียนของเราในหัวข้อนี้ และเราได้จำกัดเฉพาะประเด็นพื้นฐานของปัญหาและการจัดการมัน อันที่จริงแล้วเรื่องปลีกย่อย และรายละเอียดของมันที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงนั้นมีอีกมากเหมือนทะเลที่ไม่มีชายฝั่ง แต่ผู้ที่มีสติปัญญาเฉียบแหลมสามารถเชื่อมปัญหาปลีกย่อยกลับสู่หลักที่เป็นฐานของมัน และประเด็นที่เป็นสัดส่วนคู่ภาพรวมและกรอบต่างๆของมัน และสามารถเปรียบเทียบสิ่งต่างๆด้วยสิ่งที่คล้ายกันได้ ให้มุฟตี (ผู้รู้หรือผู้ที่ให้การวินิจฉัย) รู้ตัวเสมอว่าเขาเป็นตัวกลางระหว่างอัลลอฮ์กับบ่าวของพระองค์ในการสื่อซึ่งสิ่งที่บรรดาเราะสูลของพระองค์นำมาและอธิบายมันต่อปวงบ่าว

ทั้งหลาย และเขาต้องรับผิดชอบจากสิ่งที่มีอยู่ในอัลกุรอานและซุนนะฮ์ เพราะทั้งสองเป็นแหล่งอ้างอิงที่ถูกกำหนดให้ทำความเข้าใจและปฏิบัติตาม ทุกสิ่งที่ขัดแย้งกับอัลกุรอานและซุนนะฮ์ถือเป็นความผิด จำเป็นต้องตักลิบผู้ผู้ที่กล่าวมัน และไม่อนุญาตให้ปฏิบัติตาม และสำหรับผู้ทีกล่าวนั้นอาจได้รับพรอภัยโทษและได้รับผลบุญของการวินิจฉัย แต่คนที่รู้ในความผิดพลาดของเขาไม่อนุญาตให้ยอมรับและปฏิบัติตาม

และจำเป็นสำหรับมุฟตีหรือผู้ที่ทำการวินิจฉัยนั้นต้องมีเจตนาที่บริสุทธิ์เพื่ออัลลอฮ์ ตะอาลา ขอความช่วยเหลือจากพระองค์ในทุกสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับเขา และขอความแน่นอน และการชี้แนะจากพระองค์เพื่อให้บรรลุไว้ซึ่งความถูกต้อง

และจำเป็นสำหรับเขาคือการยึดสิ่งที่ปรากฏในอัลกุรอานและซุนนะฮ์ ดังนั้นเขาจึงต้องค้นหาและค้นคว้าในอัลกุรอานและซุนนะฮ์ หรือทัศนะของนักวิชาการในการศึกษาอัลกุรอานและซุนนะฮ์

โดยปกติแล้วเมื่อเกิดปัญหา ส่วนใหญ่จะแสวงหาทัศนะของผู้รู้และความเห็นของนักวิชาการ สุดท้ายก็เกิดความไม่พอใจในหุกุ่ม และบางครั้งก็หาคำตอบไม่ได้เลย ดังนั้นหากเขาหันกลับมาศึกษาหลักฐานในอัลกุรอานและฮซซุนนะฮ์ แน่บนอนเขาจะได้พบกับคำตอบที่ชัดเจน ทั้งนี้และทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับความบริสุทธิ์ใจ ความรู้พื้นฐาน และความเข้าใจของเขา

และจำเป็นที่ผู้ให้การชี้ขาดนั้น (มุฟตี) ต้องมีการศึกษาอย่างรอบคอบ เมื่อมีปัญหา และไม่รีบเร่ง มีผู้ชี้ขาดจำนวนไม่น้อยที่รีบตัดสินและหลังจากนั้นปรากฏว่าตัดสินผิด ทำให้เขาเสียใจในภายหลัง และบางทีเขาก็มีอาจทำอะไรได้แล้วในสิ่งที่เขาได้ตัดสินไป

และส่วนตัวมุฟตีนั้นหากผู้คนรู้ถึงความรอบคอบของเขา ผู้คนก็จะเชื่อถือในคำพูดของเขาและหากผู้คนเห็นความรีบร้อน ซึ่งแน่นอนความรีบร้อนมักจะทำให้เกิดความผิดพลาดมากมาย ทำให้เขาขาดความมั่นใจในสิ่งที่เขาให้พิตวามา ดังนั้นความเร่งรีบและความผิดพลาดของเขาบางทีจะพรากตนเองและพรากผู้อื่นจากวิชาความรู้และความถูกต้องได้

เราขอให้อัลลอฮ์ ตะอาลา นำทางเราและพี่น้องมุสลิมไปสู่แนวทางของพระองค์อันเที่ยงตรง และทรงดูแล ทรงเอาใจใส่ และทรงปกป้องเราจากการดิ้นไกลด้วยความหวังใจจากพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ใจดีเสมอ และขอพรและสานติแด่นบีมุฮัมมัด ครอบครัวของท่าน และบรรดามิตรสหายของท่าน และมวลการสรรเสริญทั้งหลายเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ซึ่งด้วยพระกรุณาของพระองค์การงานที่ดีทั้งหลายจึงสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

เรียบเรียงเสร็จสมบูรณ์โดย ผู้หวังในความโปรดปรานของอัลลอฮ์

มุฮัมมัด อัศซอลิหฺ อัล-อุษัยมิน

เช้าวันศุกร์

14 ชะฮ์บาน ปี ฮ.ศ. 1392

*

คัมภีร์

บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดสตรี	1
บทที่ 1 ความหมายและวิทบัญญัติของเลือดประจำเดือน	5
บทที่ 2 ช่วงเวลาและระยะเวลาของการมีประจำเดือน	6
บทที่ 3 สภาวะผิดปกติเกี่ยวกับประจำเดือน	13
บทที่ 4 บทบัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือน	17
บทที่ 5 เลือดคอกีสติหาแกะาะและบทบัญญัติของมัน	30
บทที่ 6 เลือดหลังคลอดบุตรและบทบัญญัติของมัน	36
บทที่ 7 การใช้ระงับหรือเร่งการมีประจำเดือน และการคุมกำเนิดหรือการทำแท้ง	41